இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

மூன்றாம் சக்தி

மூன்றாம் சக்தி

(கரிமா)

இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

மின்நூல் ஆக்கம்: தமிழ்நேசன்

மூன்றாம் சக்தி

1

பஞ்ச பூதங்களின் கூட்டுக் கலவைதான் இந்த உடம்பு. உண்ணும் உணவாலும், செய்யும் உடற்பயிற்சி களாலும் இதற்கு வலு ஏற்படுகிறது.

அந்த வலுவால் அதிகபட்சம் ஒரு புலியை எதிர்க்க லாம். இல்லை பத்துப் பேரை அடித்து நொறுக்கலாம். பெரும் பாறைகளைத் தூக்கிப் போடலாம், மரங்களைப் பிளக்கலாம்.

ஆனால் ஈர்க்குச்சியை விட மெலிதான ஒரு யோகி கரிமா சித்தியை கற்றுப்பயின்று விட்டால் அவரது சுட்டு விரலைக்கூட இந்த பலசாலிகளால் அசைக்க முடியாது

பரபரப்பான காலை வேளை!

நகைக்கடை பஜாரில் நல்ல கூட்டம் அட்சயதிதி வேறு. இன்று தங்கம் வாங்கினால் அது தங்கிப்பெருகும் என்கிற சாஸ்த்திர நம்பிக்கை நகைக்கடைகளை நல்ல கூட்டத்தில் நிரப்பியிருந்தது.

இந்தியா ஒரு ஏழை நாடு என்று யாராவது சொன் னால் கை கொட்டிச் சிரிக்கலாம்.

அதனால்தானோ என்னவோ அய்யனாருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

சிரித்துக்கொண்டே ஒவ்வொரு நகைக்கடையாக சீட்டுப்

பணத்திற்காக ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

வாழ்க அட்சய திதி!

ஒரு கடைக்காரர் கூட நாளைக்கு வா என்றோ அடுத்த வாரம் பார்க்கலாம் என்றோ சொல்ல வில்லை.

அவனது தோல்பையும் நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களா லேயே நிரம்பிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு கட்டத்தில் தொகை ஐம்பதாயிரத்தைக் கடந்து விட்டது.

வரலாறு காணாத வசூல்!

பிரபல சினிமா நடிகர்களின் படங்களுக்கு இப்படித்தான் விளம்பரம் செய்வார்கள்.

உண்மையில் அதெல்லாம் வசூலே இல்லை. இதுதான் வசூல் என்று தோன்றியது.

இன்னும் ஒரு கடைதான் பாக்கி, 'வள்ளிநாயகம் ஜுவெல்லரி' என்கிற அந்த கடைக்குள் அக்குளில் தோல் பையை அடக்கிக்கொண்டு அவன் நுழைந்தபோது உள்ளே நிற்க இடம் இல்லை.

டிஸ்ப்ளே ஷெல்ப்புகளில் வெல்வெட் பெட்டிகளில் அடங்கிக் கிடந்த மோதிரங்களும், வளையல்களும் நீண்ட கடை மேஜைமேல் கிடக்க, ஆளுக்கு ஆள் அவைகளை ஆசை ஆசையாக பார்த்து எடை எவ்வளவு, சேதாரம் எவ்வளவு போகும் என்று விசாரித்து கணக்கு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கடை முழுக்க ஏ.சி. செய்யப்பட்டிருந்தும் கூட்டம் அதிகமாகி உஷ்ணமூச்சால் ஏ.சி.யே சூடானது போல் தோன்றியது அய்யனாருக்கு.

வள்ளிநாயகம் கல்லாவில் அமர்ந்திருந்தார். அய்ய னாரைப் பார்த்து சிரித்தபடியே முன்னால் வரச்சொன்னார்.

பலரை தள்ளிக்கொண்டும், முட்டி மோதிக்கொண்டுமே முன்னால் செல்ல முடிந்தது.

ஒரு ஐம்பதாயிரத்தை ரப்பர் பேண்டு போட்டு ஐநூறு ரூபாய் தாளாகக் கட்டி வைத்திருந்தார் வள்ளிநாயகம். எடுத்து நீட்டி "பெரிய அம்பது.. எண்ட்ரி போட்டு ரசீதைக் கொடு" என்றார் சற்று கித்தாப்பாக. அவனும் அவர் முன் உள்ள மேஜையில் தன் தோல் பையை வைத்தவனாக அதைத் திறந்து குட்டி லெட்ஜர் நோட்டையும், ரசீது புக்கையும் எடுத்து எழுத ஆரம்பித்தான்.

நடுவில் தொலைபேசியின் சிணுங்கல்.

வள்ளிநாயகம் தன் பவழ மோதிர விரல்களால் ரிசீவரை எடுத்து காதில் வைத்தார்.

மறுமுனையில் யார் என்ன பேசினார்களோ தெரியாது அவர் முகத்தில் திடீரென்ற ஒரு மாறுதல்.

அவர் பார்வையும் அந்தக் கூட்டத்தில் பதட்டத்தோடு யாரையோ தேடியது.

மஞ்சள் டி ஷர்ட்டும் ஜீன்ஸ் பேண்ட்டுமாய் ஒருவன் அவரைப் பார்த்து ஒரு தினுசாக சிரித்தான்.

வள்ளிநாயகம் அவன் சிரிப்பதைப் பார்த்து மிரள ஆரம்பித்தார். ரசீது போட்டு விட்டு நிமிர்ந்த அய்யனாருக்கு அவரது மிரளல் அந்த மஞ்சள் டி ஷர்ட்காரன் சிரிப்பு எல்லாமே என்னவோ செய்தது.

ஏதாவது விபரீதம் நடக்கப் போகிறதா?

அவன் மனதுக்குள் எழும்பிய கேள்விக்கு பதில் போல வள்ளிநாயகம் அவனுக்கு தருவதற்காக நீட்டிய அந்த ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் நோட்டுக் கட்டை எடுத்து அந்த டி ஷர்ட்காரனைப் பார்த்தபடியே நீட்டினார்.

அவனும் கூட்டத்தை இம்சித்துக் கொண்டு வந்து அந்த நோட்டுக் கட்டை வாங்கிக் கொண்டான்.

வள்ளிநாயகம் காதோரமாய் வியர்வை பூத்து ஓடத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

"பணத்தை மட்டும் தந்தா எப்படி பத்து பவுன் நகையும் தரச் சொல்லியிருப்பாரே?"

அவன் கேட்பது அய்யனாரின் காதிலும் விழுந்தது. வள்ளிநாயகம் ஆமோதிப்பாக தன் கழுத்தில் கிடந்த பருமனான சங்கிலியைக் கழற்றி அவன் எதிரில் நீட்டினார்.

"பத்து பவுன்தானா இது?"

வள்ளிநாயகம் தலை வேகமாக ஆடி ஆமோதித்தது.

அவன் அடுத்து அய்யனாரைப் பார்த்தான்.

"டெய்லி வசூல் பார்ட்டியா நீ?" கேட்டான்.

"நீங்க யார்... எதுக்கு கேக்கறீங்க?"

"என்னையா கேள்விக் கேக்கறே வெண்ணை. என் கேள்விக்கு நீ பதிலைச் சொல்லுடா."

அவன் குரலில் ரௌத்ரம். வள்ளிநாயகம் உடனே இடையிட்டார். "தம்பி அவன் டெய்லி கலெக்ஷன் ஆள்தான். நீ கிளம்பு" பதறினார்.

அவனும் முறைத்துக் கொண்டே அங்கிருந்து நகர்ந் தான். நகை வாங்கிக் கொண்டிருந்த சிலர்கூட அவன் செயல்களைப் பார்த்தனர்.

ஒரு இளம் பெண். ஏதோ விபரீதம்? என்கிற மாதிரி அவனை வெறித்தாள்.அது அவனுக்கு பிடிக்கவில்லையோ, என்னவோ உடனே அவள் கன்னத்தில் ஒரு கிள்ளு கிள்ளி னான்.

அவள் கொதித்துப் போய்விட்டாள்.

அவன் நிற்கவில்லை கண்ணாடிக் கதவை திறந்து கொண்டு வெளியேறினான்.

"அம்மாடி, சத்தம் போடாதே... போட்டா அவ்வள வுதான்."

வள்ளிநாயகம் அவளை கைகளைக் கூப்பியபடியே பேசத் தடுத்தார். அவளும் அடங்கிப் போனாள்.

"அண்ணே.. என்னண்ணே இதெல்லாம்?" அய்யனாரிடம் கேள்வி.

"எதுவும் பேசாதே. கிளம்பு. எல்லாம் தலை எழுத்து.

ஒரு நாள்கிழமை வந்துடக்கூடாது. இந்த முத்துலிங்கம் ஆளுங்களுக்கு மூக்குல வேர்த்துடும்."

முத்துலிங்கம் என்கிற பெயர் அய்யனாரையும் ஒரு உலுக்கு உலுக்கியது.

"தண்டல் முத்துலிங்கமா?" திருப்பிக் கேட்டான்.

அவரிடம் ஆமோதிப்பு.

"அவன் ஆயுள் தண்டணைல உள்றல்ல இருக்கான்."

"அவனாவது உள்ற இருக்கறதாவது... யாரை எங்க எப் படி கவனிச்சானோ தெரியலை. இப்ப ஜாமீன்ல வந்துருக் கான். வந்த உடனேயே ஆரம்பிச்சுட்டான், உன் வசூல்லாம் என்ன வசூல்? ஹூம்..."

வள்ளி நாயகம் மூச்சுக் காற்று அய்யனாரை நெருங்கிச் சுட்டது. அப்போதுதான் கல்லா மேஜையைப் பார்த்தான்.

அவன் தோல்பையைக் காணவில்லை!

"அண்ணே.." அலறி விட்டான்.

*பு*கார் கடிதத்தை ஏதோ ஒரு சினிமா நோட்டீஸைப் பார்க்கிற மாதிரி பார்த்தார் சப்இன்ஸ்பெக்டர் சரவணசிவம்.

'க்ளுக்'கென்று ஒரு சிரிப்பு வேறு சிரித்தார்.

"என்ன சார் சிரிக்கறீங்க, ஐம்பதாயிரத்தை இழந்து ருக்கேன் சார். என் வேலையே ஊசல் ஆடிக்கிட்டிருக்கு" குமுறினான் அய்யனார்.

"கவனக் குறைவா இருந்தா வேலை மட்டுமா ஊசல்

ஆடும், எல்லாம்தான்."

அவனுக்கு விலாவில் முள் குத்திய மாதிரி இருந்தது.

"கவனக்குறைவெல்லாம் இல்ல சார்... புகாரை நல்லா படியுங்க. இது அந்த முத்துலிங்கம் ஆளுங்களோட வேலை..."

கழுத்து நரம்பு புடைக்க கத்தவே செய்தான் அய்யனார்.

மீண்டும் சப் இன்ஸ்பெக்டர் சரவணசிவத்திடம் சிரிப்பு.

"எதுக்கு சார் இப்படி சிரிக்கறீங்க. என் வாழ்க்கையே இப்ப உங்க கைலதான் சார் இருக்கு."

அவன் குரல் கமறியது.

"சரி. புகார் கொடுத்துட்டேல்ல. கிளம்பு. உன் பணம் திரும்ப கிடைச்சா தகவல் சொல்லிவிட்றேன்."

"இப்படிச் சொன்னா எப்படி சார்?"

"வேற எப்படிச் சொல்லணும்கறே?"

"எனக்கு அந்த திருட்டு நாயை நல்லாத் தெரியும் சார். அவன் வள்ளிநாயகம் அண்ணன்கிட்ட கூட மாமூல் வாங்குவான்."

"அப்படியா..?"

"சத்தியமா சார்."

"அப்ப அவர் ஏன் புகார் தரலை?"

"அது... அது."

"எது?"

"சார்... அவர் லட்சம் கோடின்னு பொரட்றவர். போய்த் தொலையிதுன்னு விட்டுருப்பாரு. நான் அப்படி கிடையாது சார். மூணு அக்கா, ஒரு தங்கச்சி, வயசான அம்மான்னு ஏழைக்குடும்பம் சார் எனக்கு."

"ரூபாய்க்கு ஒரு பைசா கமிஷன் சார் எனக்கு. நாளெல் லாம் சைக்கிள் மிதிச்சு கடைகடையா ஏறி இறங்குனாலும் நூறுரூபா தேத்தறதே எனக்கு பெரும்பாடு சார்."

"இப்ப நான் உன் வாழ்க்கை வரலாறை எல்லாமா கேட் டேன். வள்ளிநாயகம் ஏன் புகார் கொடுக்கலைன்னு தானே கேட்டேன்."

"அது எனக்குத் தெரியாது சார்."

"முன்ன போகட்டும்னு விட்றுப்பாருன்னு சொன்னே."

"இப்படிக்கேட்டா எப்படி சார்... அதான் சார் உண்மை."

"அப்ப எனக்கு உண்மை,பொய் தெரியலைன்னு சொல்லு இந்த வேலையை கவர்மெண்ட்டு எனக்கு இனாமா கொடுத் துடிச்சுன்னும் சொல்லு."

சரவணசிவம் சினிமா இன்ஸ்பெக்டர் மாதிரியே வசனம் பேசினார். அவன் புகார் அவரை கொஞ்சம் கூட பாதித்த மாதிரியே தெரியவில்லை. அய்யனாருக்கும் தெரிந்து விட் டது.

சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தமாதிரி அவரை வெறித்த வன் டேபிள் மேல் இருந்த அந்த புகார்க் கடிதத்தை

வேகமாக எடுத்தான்.

சரசரவென்று கிழித்தான். பின் பந்து போல உருட்டி தூக்கி எறிந்தவன் "வர்றேன் சார். உங்களை அந்த கடவுள் சும்மா விடமாட்டான் சார்" என்று சராசரி இந்தியனைப் போல புலம்பிக் கொண்டே ஸ்டேஷனை விட்டு கிளம்பினான்.

சப்இன்ஸ்பெக்டர் சரவணசிவம் முகத்தில் ஒருவித வெற்றிப் புன்னகை!

2

***சி**த்து புரிய முதலில் சக்தி புரிதல் வேண்டும். எது சக்தி? அது எப்படிப்பட்டது? கைகால்களை அசைத்து வீரமாக நடந்து ஆர்வமாக பாடிப்பேசி, குதித்து விளையாடத் தேவைப்படுகிறதே அதுதான் சக்தியா? அதுதான் சக்தி என்றால் சித்தியைப்பற்றி சிந்திக்கக் கூட முடியாது. சக்தியின் ரகசியம் சாப்பிடும் சாப்பாட்டில் இல்லை. இழுத்து விடும் மூச்சுக்காற்றில் இருக்கிறது!*

கன்னியம்மாள் தட்டில் சோற்றைப்போட்டு எடுத்து வந்து சோர்வுடன் அமர்ந்திருந்த அய்யனார் அருகில் வைத்தாள்.

அவன் திரும்பக்கூட இல்லை.

இமைக்கக்கூட மறந்தவன் போல எங்கோ வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

"அய்யா... சாப்பிடுடா" கன்னியம்மாள் குரலில் தாய்மை யின் பரிபூரணக் கொப்பளிப்பு.

அவன் காதில் அது விழவேயில்லை.

"எல்லாத்தையும் அந்த ஆண்டவன் பாத்துப்பான்யா.. நீ இப்ப ஒரு வா சாப்பிடு ராசா.."

அய்யனார் மெல்லத் திரும்பி தாயைப் பார்த்தான்.

அவள் கழுத்தில் ஒரு பாசி மணிமாலை. கழுத்துக்குக் கீழே தொளதொளவென்று ஒரு சாயம் போன ரவிக்கை.

கழுத்து நரம்பெல்லாம் தெரியும் மிக மெலிந்த தோற்றம். ஆனால் அவள் கண்களில் மட்டும் நல்ல தீட்சயண்யம். அதைப்பார்த்த அவன் கண்ணில் மளுக்கென்று கண்ணீர் துளிர்த்தது.

"அழுவாதய்யா... அப்புறம் நானும் அழுதிடுவேன்... ஏழைங்கள்னாலே எல்லா காலத்துலையும் எல்லாருக்கும் எளப்பம் தான்யா. அதுக்காக நாம உடைஞ்சுபோனா உசுரே வாழமுடியாது."

"இப்படி கையாலாகாம வாழறதுக்கு செத்துடலாமேம்மா'' அவனிடம் ஆத்திரப் பீறல்.

"சாவறதப்பத்தி அப்பால யோசிப்போம். இப்ப நீ ஒரு வாய் சாப்பிடு.''

"இல்லம்மா, எனக்கு பிடிக்கலை. நீ போ."

"நீ இப்படி உடைஞ்சு நொறுங்கி உக்கார்ந்துருக்கறது எனக்கு மட்டும் பிடிச்சிருக்குதா கண்ணு."

அவன் கேள்விக்கு இடையில் அவன் அக்கா சகுந்தலா வும், சுசீலாவும் எங்கோ போய் குடங்களில் நல்ல தண்ணீர் எடுத்து வந்தவர்களாக வீட்டினுள் நுழைந்து கொண்டிருந் தனர்.

மூன்றாமவளான விமலா காயப்போட்டிருந்த துணிகளை தோளில் போட்டவளாக கொல்லையில் இருந்து உள்ளே நுழைய மூவரையும் பார்த்தவனுக்கு மேலும் அழுகை கூடிப் போனது.

அவர்களும் கல்லைப்போல இறுகிப் போயிருந்தார்கள்.

"குழாயடியில் நின்னு தண்ணி புடிக்கமுடியலை. உன் தம்பி பணத்தை தொலச்சிட்டானாமேன்னு ஒரே பொரளி."

மூத்தவள் சகுந்தலா முதல் அலுப்பை ஆரம்பித்தாள்.

''நம்ப ராமனய்யா அண்ணன் வீட்ல கூட திருடு போயி ருச்சாம். அதுவும் அந்த முத்துலிங்கம் கோஷ்டி வேலை தான்னு பேசிக்கறாங்க."

அடுத்தவள் சுசீலா அவள் விட்ட இடத்தைத் தொடர்ந் தாள். நல்ல வேளை மூன்றாமவள் எதுவும் சொல்லாமல் இருண்ட அறை நோக்கி நடந்து காய்ந்த துணிகளை மடித்து அடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

"நீங்க போங்கடி, யாரோ என்னவோ பேசிட்டு போவட்டும். இவன் ஏற்கனவே நொந்து நூலாகிக்கிடக்கான் போங்கடி... தம்பி சாப்பிடுப்பா... ஒருத்திக்கு நாலு பொட்டச்சிங்க உன்னை நம்பித்தான் இருக்கோம், நீ இப்படி

மனசு ஒடிஞ்சா என்னடா பண்ண?''

பேச்சோடு சோற்றைப் பிசைந்து மகனுக்கு ஊட்டவும் ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அவனும் மெல்ல சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

"அய்யனார்" வாசற்புரம் இருந்து குரல் ஒன்று வந்தது. திரும்பியபோது கணேசன் நின்று கொண்டிருந்தான். சினே கிதன்.

"வாய்யா. வா சாப்பிடலாம்!''கன்னியம்மாள் அவனையும் சாப்பிட அழைத்தாள்.

"இருக்கட்டும்மா, என்ன பண்ணிகிட்டிருக்கான் நடந்ததை நினைச்சு அழுதுகிட்டிருக்கானா?"

கேள்வியோடு அருகில் கிடந்த கயிற்றுக்கட்டிலில் போய் அமர்ந்தான்.

நாலுமுழ வேட்டி, மடித்துவிட்ட முழுக்கை சட்டை கழுத்தில் மட்டும் எந்த இளைஞன் கழுத்திலும் காணப் படாத ஒரே ஒரு ருத்ராட்சம் பூட்டிய கருப்புக்கயிறு. நெற்றி யிலும் திவ்யமான விபூதிப்பட்டை.

அவனை சகோதரிகள் மூவருக்கும் மிகப்பிடிக்கும்.

''என்ன கணேசன் இன்னிக்கு வேலைக்கு போகலையா?"

மூன்றாமவள் விமலா கேட்டபடியே வந்து அவன் எதிரில் உட்கார்ந்தாள்.

"போகலைக்கா... நம்ம கற்பூர விநாயகர் கோவிலுக்கு

இன்னிக்கு வாழைக்கா சாமியார்னு ஒருத்தர் வந்து பூஜை செய்யப் போறாருல்ல. அதான் வேலைக்கு மட்டம் போட்டுட்டேன்."

அந்த நிலையிலும் அதைக்கேட்டு சகோதரிகள் சிரித்து விட்டனர்.

"தெரியும்... நீங்க சிரிப்பீங்கன்னு நல்லாவே தெரியும். ஆனா அதுக்கெல்லாம் நான் அசரமாட்டேன்."

"அடப்போ கணேசா. வாழைக்கா சாமியார், கத்தரிக்கா சாமியார்னு. இவர் வாய்ல இருந்து என்ன வரும், சிவலிங்கமா இல்லை பிள்ளையாரே வருவாரா?"

"இவர் வாயைத்திறந்து பேசியே பலவருஷம் ஆச்சுக்கா?"

"ஏன் எங்கையாவது யாராவது நல்லா வாய்லையே போட்டுட்டாங்களா?"

"வேணாங்க்கா... சாமி விஷயம்... தப்பா பேசாதீங்க அப்புறம் ரொம்ப கஷ்டப்படுவீங்க."

"ஆமாம்... இப்ப தினம் வடை பாயாசத்தோட சாப்டுக்கிட்டு கழுத்து நிறைய நகை நட்டோட ராணி மாதிரில்ல இருக்கோம்."

"போதுண்டி... உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாட்டி போங்கடி, அவன் வாயை ஏண்டி பிடுங்கறீங்க?"

கன்னியம்மாள் இடையிட்டு கணேசனுக்கு வக்காலத்து வாங்கினாள்.

"அம்மாதான் எப்பவும் கரெக்ட். எவ்வளவு கஷ்டத்துலையும் அவங்க நிதானம் இழக்கறதே இல்லை. இப்படித் தாம்மா இருக்கணும்."

கணேசன் நெகிழ்ந்து போய் பாராட்டவும் அய்யனாருக்கு சிவுசிவு என்று கோபம் வந்தது.

"இப்ப எங்கடா வந்தே?"

நறுக்கென்று சீவின மாதிரி சப்தமாக கேட்டான்.

"என்னடா, குரலே ஒரு மாதிரி இருக்குது."

"நீ விஷயத்துக்கு வா. இப்ப எங்க வந்தே?"

"சும்மா உன்னைப் பார்க்கலாம்ணுதான்"

"சரி. பாத்துட்டேல்ல. புறப்படு."

"அடேங்கப்பா... கோபமா?"

"மண்ணாங்கட்டி. புறப்படுன்னு சொல்றேன்ல."

"அலட்டிக்காதடா அய்யனார். எதுக்கு இப்ப எரிஞ்சு விழறே?"

"சரி. சிரிக்கறேன். அம்பதாயிரம் பணம் கொடுத்து உதவ முடியுமா உன்னால, சொல்லுடா."

"அதுக்குத்தான் வந்துருக்கேன். கிளம்பு என் கூட."

"எங்க, அந்த வாழக்காயை பாக்கவா?"

"கரெக்ட், சாமி உன்னைப் பாத்த உடனேயே திருட்டு போன பணம் கிடைக்கும் கிடைக்காதுன்னு சொல்லி

டுவார்."

"இதுக்கு நான் அந்த வாழைக்காயை வந்து பாக்கணுமா. தலைகீழா நின்னாலும் பணம் கிடைக்காது. நீ கிளம்பு.''

"பொறு அய்யனார். ஏன் இப்படி நீயா ஒரு முடிவுக்கு வந்து பேசறே."

"நான் எழுந்திருச்சு வந்து நாலு அப்பு அப்பறதுக்குள்ள ஓடிப்போயிடு. இல்லாட்டி கூடப்படிச்சவன்னு கூட பாக்க மாட்டேன்."

"அப்படியா. எங்க அப்புடா பார்ப்போம்?"

கணேசன் எழுந்து அவன் அருகே சென்றான். கன்னம், மூக்கு எல்லாம் துக்கத்தில் சிவந்திருக்க துயரத்தின் ஆழத் தில் இருந்த அய்யனாருக்கும் அடுத்த ஷணம் தீப்பிடித்த மாதிரி ஒரு ஆவேசம் வந்து தொற்றியது.

கையை உயர்த்தி வீச்சலுடன் ஒரு அறை.

கணேசன் காதிலும் விமானம் ஒன்று பறப்பது போல சப்தம்.

"டேய் தம்பி என்னடா இது." கன்னியம்மாள் ஓடி வந்து அடுத்த அடிக்கு அய்யனார் தாவாதபடி அவன் கையைப் பிடித்தாள்."

ஆனால் கணேசனிடம் பெரிதாக எந்த சலனமும் இல்லை. அந்த நிலையிலும் சிரித்தவன்.

"இன்னும் கூட அடிக்கறதா இருந்தா அடி. நான் அசர மாட்டேன். அடிச்சுட்டு என் கூட புறப்படு'' என்றான்.

அது மேலும் அய்யனாரைச் சீறியது.

"எவண்டாவன்... நீ எந்த காலத்து ஆளுடா? போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல புகாரை வாங்கமாட்டேன்னு சொல்லாத குறைடா..

அந்த ரவுடிப்பய அந்த அளவு சினிமா மாதிரியே போலீஸ், எம்.எல்.ஏ. மந்திரின்னு எல்லாரையும் கைக்குள்ள போட்டு கிட்டு இருக்கான்டா.

நானும் ஒண்ணும் ரஜினியோ, விஜயகாந்தோ இல்லடா. பாஞ்சு பாஞ்சு சண்டைபோட.. சாதாரண சராசரி இந்தியக் குடிமகன், விதி, தலை எழுத்துன்னு அழுவறதுதாண்டா எனக்கும் சரி, உனக்கும் சரி இங்கு விதிக்கப்பட்டது. இதுக்கு நடுவுல எந்த சாமியாரப் போய் பார்த்து என்னடா பிரயோஜனம்?

மிச்சம் மீதி சில்ரையை அவனுங்க புடுங்கிகிட்டு ஒரு கப்பரையோட நம்மை தெருவுல விட்றதுக்கா, நாயி புரியாம பேசறியேடா."

அய்யனாரிடம் ஆவேசம் அலை அடித்தது.

ஆனாலும் கணேசனிடம் தொடர்ந்து சிரிப்பு மூண்டது.

"எதுக்கு இப்ப இளக்காரமா சிரிக்கறே. நான் கேட்டதுல என்ன தப்பு?" அய்யனார் கையை ஆவேசமாக கணேச னின் முகத்துக்கு நேரே நீட்டி உச்சஸ்தாயியில் கத்தினான்.

"எல்லாமே தப்புதான்."

கணேசனிடம் துப்பாக்கியால் சுட்ட மாதிரி பதில். சகோ

தரிகள் ஒரு பட்டி மன்றம் கேட்கிற மூடுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

"டேய், சத்தம் போடாம சாந்தமா பேசுங்கடா. அய்யா நீ எதுக்கு இப்படி உயிர்க்குலையை பிடிச்சுட்டு கத்தறே?"

கன்னியம்மாள் தன்பங்குக்கு இடையீடு செய்தாள்.

"விடுங்கம்மா, அவன் கத்தட்டும். நல்லா கத்தி அடங்கட்டும்."

"இதோ பார், நீ என்னமோ கத்தவே கத்தாதவன் மாதிரி எல்லாம் பேசாதே. பணத்தை தொலைச்சிருந்தா உனக்குத் தெரியும்."

"இதோ பார் அய்யனார், என் வாழ்க்கைல எது நடந்தாலும் அது அனுபவம் மட்டும்தான். இன்சிடென்ட், ஆக்சிடென்ட்டுன்னு அதுக்கு பேர் வெச்சு அலுத்துக்கவோ, சலிச்சுக்கவோ மாட்டேன். நான் அந்த பக்குவத்துக்கு வந்து ரொம்ப நாளாச்சு."

"நான் வரலை. என்னை விட்டுடு. அதே சமயம் நான் கேட்ட கேள்வியெல்லாமும் தப்புன்னு சொன்னேல்ல. அது எப்படின்னு நீ சொல்லித்தான் தீரணும்?"

"சொல்றேன். ஒரு சாமியாரை பார்க்க வாடான்னுதானே நான் கூப்பிட்டேன்?"

"ஆமா."

"நீ அதுக்கு என்ன பதில் சொல்லணும்."

"அதான் சொன்னேனே. நான் சாமியார்களையெல்லாம்

நம்பி ஏமாறத்தயாரா இல்லை."

"நீ பேசறதப்பார்த்தா உனக்கு பயங்கர விழிப்புணர்வும் தெளிவும் இருக்கற மாதிரி தெரியுது. கரெக்டா?"

"அதுல சந்தேகம் என்ன உனக்கு?"

"விழிப்பும் தெளிவும் உள்ள நீ எப்படிடா ஐம்பதா யிரத்தை பட்டப்பகல்ல தொலைக்கலாம்."

"டேய்.. நான் தொலைக்கலடா. வந்தவன் சுட்டுகிட்டு போய்ட்டான்."

"அப்ப நாம எப்படித்தான் இருந்தாலும் நடக்கறது நடந்து தான் தீரும்னு ஒத்துக்கிறியா?"

கணேசன் நைச்சியமாக விஷயத்தில் ஒரு புள்ளியை நோக்கி வருகிற மாதிரி தோன்றியது.

அய்யனாரிடம் ஒரு சின்ன தேக்கம்.

"என்னடா பதிலைக் காணோம்?"

"அதுக்காக. சாமியாரைப் பார்த்தா சரி ஆயிடுமாக்கும்?"

"அதை இங்க உக்காந்துகிட்டு முடிவு பண்ணக் கூடாது. என் கூட எத்தனை வருஷமா பழகறே நீ.. நான் முட்டாள் தனமா ஒருத்தரை நம்புவேனா?"

"சரி. முடிவா விஷயத்துக்கு வா, அந்த சாமியாரை நான் வந்து பார்த்துட்டா. என்கிட்ட இருந்து போன பணம் திரும்ப கிடைச்சுடுமா, அதுக்கு மட்டும் பதில் சொல்."

"எனக்கு தெரிஞ்சு அவர் நோட்டு அடிக்கற சாமியார்

இல்ல. ஆனா அவர்கிட்ட சில அபூர்வ விஷயங்கள் இருக்கு. அது நமக்கு பயன்படும்கறது என் நம்பிக்கை."

"டேய் அவன்தான் அவ்வளவு சொல்றான்ல. போய்தான் பாரேன்."

கன்னியம்மாளும் கணேசனுக்கு ஆதரவாக அவனைத் தள்ளிவிட்டாள்.

இறுதியாக அய்யனார் அரைமனதாக அவனோடு கிளம்பினான். சகோதரிகளால் அதை ஏற்கவும் முடியவில்லை. மறுக்கவும் முடியவில்லை.

3

***மூ**ச்சுக்காற்றில்தான் எல்லாவித சூட்சமமும் இருக்கிறது. அப்படி என்னதான் இந்த காற்றில் இருக்கிறது என்பது முதலில் தெரியவேண்டும். சாதாரண காற்று தானே என்று நினைத்தால் அவ்வளவுதான்.*

பல நூற்றாண்டுகளாக தடித்தும் பருத்தும் வளர்ந்து விட்ட மரங்களில் இருந்து, இரும்புக் கம்பங்கள் வரை எவ்வளவோ காற்றால் சாய்ந்துள்ளன. புயலடித்தால் இதெல்லாம் சகஜம் என்று சாதாரணமாக நினைத்து விடாமல் எப்படி என்று கேட்டு யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு கோடாலியின் பலத்தை விட மதங் கொண்ட யானைகள் பலவற்றின் பலத்தை விட, அந்த யானை முதல், கோடாரி வரை சகலத்தையும் வெட்ட வெளியில் பறக்க வைக்கும் காற்றே உலகின் மிகப்பெரிய

பலசாலி. இந்த பலமான மூச்சுக்காற்று அளவில் குறை வாக தேவைக்கு மிகாமல் போய் வந்து கொண்டிருக்க அதனால் துடிப்பவைகள்தான் நாடிகள், ஆக்சிஜனும், கார்பன் டை ஆக்ஸைடும் கலந்த கலவையாய் மூக்குக்குள் நுழையும் காற்றில் கார்பன் டை ஆக்ஸை டில்தான் இருக்கிறது பிரதான சூட்சுமம். இது மிகுந்த பல முள்ளது."

வாழைக்காய் சாமியாரைப் பார்க்க அப்படி ஒன்றும் கூட்டமில்லை. காரணம் அங்கே போனபோது அய்யனா ருக்கு துல்லியமாகப் புரிந்து விட்டது.

அவர் எந்த மாயாஜாலமும் செய்யவில்லை. குறைந்த பட்சம் ஒரு விபூதி வரவழைக்கவில்லை. அத்துடன் எவ் வளவோ சாமிகள் இருக்க ஒரு சாமியைக் கூட கும்பிடவும் சொல்லவில்லை. யாராவது அவர் காலில் விழுந்தால் பதி லுக்கு அவரும் விழுந்தவர் காலில் விழுந்தார். பார்க்கவும் பெரிதாக கவர்ச்சி இல்லை அவரிடம், காவி அங்கி, ருத்ராட்சமணி மாலை, தொப்புளைத் தொடும் தாடி மீசை என்று ஒரு சாமியார் அம்சமும் அவரிடம் இல்லை.

வழுக்கைத் தலையுடன் இடுப்பில் ஒரு சாதாரண நாலு முழ நூல் வேட்டியோடும், மார்பில் ஒரு துண்டுடனும் ஒரு கூலி வேலைக்காரன் மாதிரிதான் தெரிந்தார். நெற்றியில் விபூதி குங்குமம் என்கிற அடையாளக் குறிகளோ, அவர் அருகில் பெரிதாக சாமி படங்களோ இல்லை.

மிகச்சிறிய ஒரு அனுமன் விக்ரகம், அதன் கழுத்தில் ஒரு சிறிய துளசி மாலை. விக்ரகம் முன்னால் ஒரு பெரிய

மண்அகலில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு தான்!

உண்டியல் வசூல், நன்கொடை வசூல், அந்த பூஜை, இந்த பூஜை என்கிற எந்த சமாச்சாரங்களும் இல்லை. நிச்சயம் வித்யாசமான ஒரு சாமியார்தான் என்பது பார்த்த மாத்திரத்தில் அய்யனாருக்கு புரிந்துவிட்டது. அவரும் கணேசனைப் பார்த்ததும் மிக நட்பாக "வா கணேசா" என்று கூப்பிட்டு அருகிலேயே உட்காரக் கை காட்டினார்.

அவனும் புன்னகையோடு நெடுஞ்சாண் கிடையாக அவர்முன் விழுந்து வணங்கிவிட்டு எழுந்து அவர் அருகில் அமர்ந்தான்.

அய்யனார் அப்படி எல்லாம் எதுவும் செய்யாமல் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

"சாமி... இவன் என் சினேகிதன். பேர் அய்யனார்."

கணேசன் அறிமுகம் செய்தான். யாராக இருந்தாலும் அறிமுகப்படுத்தப்படும்போது கும்பிடுவதுதான் மரியாதை. அய்யனாரும் அந்த விஷயத்தில் குறை வைக்காமல் கைக ளைக் கூப்பி அவரைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான். அவரும் பதிலுக்கு கும்பிட்டு அவனையும் அமரச் சொன்னார்.

"சொல்லு கணேசா... எப்படி இருக்கே."

அவர் சௌஜன்யமாக பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

"எனக்கென்ன சாமி... உங்க ஆசிர்வாதத்தால நல்லாவே இருக்கேன். அய்யனாருக்குத்தான் சிக்கல்."

"என்ன சிக்கல்?"

"இவன் ஒரு சேமிப்பு நிறுவனத்துல கலெக்ஷன் ஏஜென்ட்டா வேலை பாக்கறான் சாமி. சேமிக்கற ஆசை உள்ள யார் வேணும்னாலும் இவன் மூலமா சேமிக்கலாம். ரொம்ப நம்பிக்கையான நிறுவனம்.

நேத்தி இவன் வசூலுக்குப் போய் பணத்தை வசூல் பண்ணும் போது ஒரு தாதா கோஷ்டியை சேர்ந்த ஒருத்தன் அவ்வளவு பணத்தையும் கொண்டு போயிட்டான். அந்த கோஷ்டிக்கு கடைகள்ல தண்டல் வசூல் பண்றது, வழிப்பறி செய்யறது, கூலிக்காக கை கால் வாங்கறது. கொலை செய் யறதுதான், இவங்களுக்கு தொழில்,

வழக்கம் போல பொதுமக்கள்கிட்ட பயம், அரசியல் வாதிங்ககிட்ட ஆதரவு, போலீசும் அந்த தாதா விஷயத்துல அடக்கியே வாசிக்கற ஒரு நிலை. இந்த நிலைல பொது மக்களோட பணத்தை பறிகொடுத்துட்டு நிலை குலைஞ்சு போய் இருக்கான்."

கணேசன் ஓரளவு தெளிவாகவும், அதே வேளையில் சுருக்கமாகவும் அவருக்கு விஷயத்தைக்கூறி முடித்தான்.

அவரும் அய்யனாரை ஊடுருவினார்.

அய்யனாருக்குள் அவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்கிற எதிர்பார்ப்பு. அவரும் வாயைத் திறந்தார்.

"பேராசை பிடிச்சவங்க ரொம்ப அதிகமாயிட்டாங்க" என்றார்.

"அதான் தெரிஞ்ச விஷயமாச்சே சாமி. இந்த மாதிரி அனுபவங்கள் ஒரு ஏழைக்கு ஏற்பட்றது கொடுமை இல்லையா?"

கணேசனின் பதில் கேள்விக்கு அவர் சிரித்தார்.

"சிரிக்கிறீங்களே... தப்பா எதுவும் சொல்லிட்டேனா?"

"ஏழைன்னு சொன்னியே அதான் சிரிப்பு வந்துடிச்சு."

"சத்யமா இவன் ஏழைதான் சாமி."

"இவன் மட்டுமா ஏழை. இவன்கிட்ட பணத்தை பிடுங்கிட்டு போன அந்த திருடனும்தான் ஏழை."

"சாமி.."

"பதட்டப்படாதே.. காசு பணம் இருக்கறவங்க பணக்காரங்க, அது இல்லாதவங்க ஏழைங்கறதுல்லாம் இந்த உலகத்தோட கணக்கு கணேசா. ஆனா என்னை மாதிரி எல்லாத்தையும் விட்டவங்களுக்கு காசுபணம் உள்ளவன் தான் பரம ஏழை. அது இல்லாதவங்க தான் பணக்காரங்க."

சாமியாரின் பதில் அய்யனாருக்கு எரிச்சலை மூட்டியது. கணேசனை முறைத்தான். ஆனால் கணேசன் அவனைப் போல எரிச்சலில் விழாமல் அவர் பேச்சை புரிந்து கொள்ள முயன்றான்.

"என்ன சாமி நீங்க... தலைகீழா இருக்கே உங்க சித்தாந்தம்."

"நான் சரியாதான் சொல்றேன் கணேஷ். இந்த உலகம்

தான் இந்த விஷயத்துல தலை கீழா இருக்கு."

"எப்படி சாமி, எப்படி?"

"பரவால்ல. நான் உளர்றேன்னு உன் நண்பனைப் போல மனசுக்குள்ள நினைக்காம நான் பேசறதுலையும் ஏதோ அர்த்தம் இருக்கணும்னு நினைச்சு நம்பிக்கையோட கேட் கறே.. ரொம்ப சந்தோஷம்."

"அந்த சந்தோஷத்தோட எப்படின்னும் பதிலை சொல்லி டுங்களேன்."

"சொல்றேன். ஆனா அது வார்த்தைல சொல்லி புரிய வைக்கற விஷயமில்லை. இப்போதைக்கு உன் நண்பனுக்கு நான் எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு வழியை காட்றேன். அதுல போவீங்களா?"

"என்ன செய்யணும் சாமி. அவனுக்கு பணம் கிடைச்சா போதும்."

"ரொம்ப தப்பு. இந்த பணம் ரொம்ப அற்பம். இது கிடைக்கறது ஒரு பெரிய விஷயமே இல்லை. இவன்கிட்ட பணத்தை அபகரிச்சான் பாரு ஒருத்தன். அவன் மாறணும். வாழ்க்கைல எங்கேயும் யார்கிட்டேயும் அவன் இந்த மாதிரி தப்பே பண்ணக்கூடாது."

"அதெல்லாம் சாத்யமா சாமி... ஊரை அடிச்சு உலைல போட்றதுதான் அவங்க வழக்கமே."

"உலைல நீ வெந்துபோனா அவங்களும் அடிச்சு அடிச்சு போட்டுகிட்டுதான் இருப்பாங்க. உலையை உடைச்சுகிட்டு

வெளியே வந்தா யோசிப்பாங்க இல்லையா?"

"என்ன சொல்றீங்க... எதிர்த்து முண்டாதட்டச் சொல்றீங் களா? அவங்க ஒரு கூட்டம் சாமி. குத்து, கொலை எல் லாம் அவங்களுக்கு ரொம்பசாதாரணம். பதிலுக்கு குத்தினா உள்ற போய் கம்பிதான் இவன் எண்ணனும்."

"உடம்புல குத்தினாதானே கம்பி எண்ணனும், மனசுல குத்துங்கறேன்."

"மனசே இல்லாதவங்க சாமி அவங்க. எங்க போய் குத்த?"

"அவசரப்பட்றியே. இந்த அவசரம்தான் ரொம்ப தப்புங் கறேன்."

''என்ன சாமி... நான் அவசரப்பட்டிருந்தா உங்களை ஒரு கிறுக்கன்னு சொல்லிட்டு கிளம்பியிருப்பேன். உக்காந்து பேசிகிட்டிருக்கமாட்டேன்."

"என் பேச்சை கேக்கற பொறுமை இருந்தா போதுமா, பிரச்சினைகளை ஆழ்ந்து யோசிச்சு பாக்கற சக்தியும் பொறுமையும் வேண்டாமா?"

கணேசனிடம் சற்றே தேக்கம்.

"இதோ பார். உலகம் உயர்ந்தோர் மாட்டு, உயர்ந்தோர்ங் கறவங்க யார்?"

"யார் சாமி?''

"தன்னையும் உலகத்தையும் புரிஞ்சுகிட்ட ஒரே ஒருத்தன் இந்த உலகத்துல இருந்தாகூட போதும். அவனால இந்த

உலகத்தை ஆட்டுவிக்க முடியும். இல்லேன்னா உடம்புல பலமுள்ளவன்தான் எல்லாரையும் ஆட்டி வைப்பான். நாமளும் ஆடிகிட்டே இருக்கணும்."

"தத்துவமா பேசாம பளிச்சுன்னு புரியற மாதிரி சொல்லுங்க. நாங்க என்ன செய்யணும்?"

"போனதை விடு. அது ஒண்ணுமேயில்லை. உன்னை பலசாலியாக்கிக்கோ."

"என்ன சாமி, தண்டால் பஸ்கி எடுத்து உடம்பை தேத்திகிட்டு அவங்ககிட்ட போய் மோதுன்னு சொல்லாம சொல்றீங்களா அதுக்கு கூட சாப்பிட பணம்னு ஒண்ணு வேணும் சாமி. அதைதான் இழந்துட்டு உட்கார்ந்துருக்கோம்."

"திரும்பவும் நீ அவசரப்பட்றே. நல்லா சாப்ட்டாதான் பலம்னு உனக்கு யார் சொன்னா? நான் ஒரு நாளைக்கு ஒரு வாழைப்பழம்தான் சாப்பிடுறேன். நான் பலசாலி இல்லையா?"

அவர் கேள்விக்கு கணேசன் பதில் சொல்ல வாயைத் திறந்தான். அய்யனார் அவன் வாயை மூடியவனாக பேச ஆரம்பித்தான்,

"சாமி, நீங்க பலசாலி இல்லை. நீங்க போய் அந்த ரவுடிப் பசங்க முன்னால் நின்னா ஒரே தட்டு, நீங்க ஒரு மாசத்துக்கு ஆஸ்பத்திரியில கிடக்க வேண்டிவரும். முதல்ல புரியாம தத்துவமா பேசறதை விட்டுட்டு பளிச்சுன்னு புரியற மாதிரி வெட்டு ஒண்ணு துண்டு ரெண்டுன்னு பேசறதா இருந்தா பேசுங்க, இல்லாட்டி நாங்க கிளம்பறோம்."

அய்யனாரின் தீர்மானம் அந்த சாமியாரை வெறிக்க வைத்தது.

"சும்மா லுக் உடாதீங்க... நான் இப்ப சொல்றேன் நல்லா கேட்டுக்குங்க. மோசக்காரன், ரவுடி, தாதா, கொலைகாரன், கொள்ளக்காரன் இவங்கள எல்லாம் எந்தக் காலத்துலையும் யாராலையும் ஒண்ணும் பண்ணமுடியாது. கொஞ்சம் பச்சை யாகவே சொன்னா, ஒரு மசுரும் புடுங்க முடியாது.

நிஜத்துல இப்படி முடியாம போற விஷயத்தைத்தான் சினிமாவுல கற்பனைல காட்டி கதாநாயகன்ங்கறவன் இந்தி யனா, சிட்டிசனா, தமிழனா, சாமுராயா வந்து அவங்களை எல்லாம் அடிச்சு காலிபண்ணி ஜெயிக்கற மாதிரி காட்றாங்க. அதையும் ஜனங்க பார்த்து ரசிச்சு கைதட்டி பாராட்றாங்க.

ஏன்னா, நிஜத்துல ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. கற்ப னைலதான் இங்க எல்லா வீரத்தையும் காட்ட முடியும். மீறி நிஜத்துல நீங்க எதாவது செய்தீங்கன்னா பரலோகம் போக வேண்டியதுதான்.

இரண்டு மாசத்துக்கு முந்தி மெட்ராஸ்ல ராயப்பேட்டை கிட்ட பட்டபகல்ல ஒரு சமூக சேவகரை வெட்டிக் கொன் னுருக்காங்க. இன்னிக்கு வரை கொலைகாரன் யாருன்னே தெரியாது.

ஒரு பஞ்சாயத்து தலைவரை கொலை செய்து ஒரு மரத் துலையே தொங்க விட்டுட்டாங்க, ஆனா கொலைகாரங்க யார், என்ன ஏதுன்னு எதுவும் தெரியாது.

வீரப்பன் வீரப்பன்னு ஒருத்தன், பதினைஞ்சு வருஷமா ஒரு கவர்மென்ட்டுக்கு மூணு கவர்மென்ட்ட விரலை விட்டு ஆட்டிகிட்டிருக்கான். அவனை பிடிக்க முடியலை போலீ சால, ஆனா ஒரு சாமான்யன் தன் ஸ்கூட்டர்ல நம்பர் பிளேட்டை கறுப்பு மைல எழுதலைன்னு பாஞ்சு பிடிக்க றாங்க. புலியை பார்த்தா மிரள்றதும், எலிங்களைப் பிடிச்சு தண்டிக்கறதும்தான இந்த மண்ணுல அதிகாரத்துல இருக்க றவங்க வழக்கம்.

நம்மளையே எடுத்துக்குங்க. நகைக் கடைலயும், புடவை கடைலயும் சொன்ன விலைக்கு வாங்கிட்டு வருவோம். ஆனா கத்தரிக்கா வெண்டக்கா வாங்கும்போது நாலணா காசுக்கு அதை விக்கிற கிழவிகிட்ட எல்லா வாய் ஜாலமும் காட்டுவோம்.

பெட்ரோல் பங்க்குல பத்து பைசா சில்லரையை கேட்க வெட்கப்படுவோம். ஆனா கவர்ச்சி நடிகையோட மார்பு தெரியற போஸ்டரைப் பார்க்க வெட்கப்படவே மாட்டோம்.

இது வசதிக்கு வாழறவங்க பூமி,

தப்புக்கு தப்புதான் இங்க தீர்வு.

இப்பகூட நான் என்கிட்ட ஒருத்தன் திருடிட்டான்னு பதி லுக்கு திருடக் கிளம்பினா இந்த பூமியில வாழலாம்.. இல்லாட்டி பிச்சை எடுக்கப் போக வேண்டியதுதான். காசு இருந்தா என்ன வேணா பண்ணலாம். இல்லாட்டி நசுங்கி மூச்சு முட்டி சாகவேண்டியதுதான்.

இதுதான் யதார்த்தம், இதைச் சொல்லாம சாப்ட்டாதான்

பலமா. சாப்பிடாட்டி பலமில்லையா, என்னைப்பாரு. நான் வாழைப்பழம்தான் சாப்பிட்றேன்னு உளறிகிட்டு இருக்கீங் களே..

இவன் ஒரு மடையன். உங்ககிட்டையும் ஏதோ சரக்கு இருக்கிற மாதிரி உங்க உளறலுக்கெல்லாம் ஒத்து ஊதிக்கிட் டிருக்கான்.

டேய் எழுந்திருடா... கிளம்புடா முதல்ல.''

அய்யனார் படைக்கோழி போல பிடறி சிலிர்க்க எழுந் தும் நின்றான்.

கணேசனுக்கே ஒரு புயல் அடித்த மாதிரி இருந்தது. பதிலுக்கு அந்த சாமியாரும் எழுந்து நின்றார்.

"நல்லாவே பேசினே தம்பி. நாட்டு நடப்பை நல்லாவே புரிஞ்சு வெச்சுருக்கே. போகட்டும் என்னை பலமில்லாத வன்னு சொன்னியே. நான் எவ்வளவு எடை இருப்பேன்னு உன்னால சொல்ல முடியுமா?"

"இப்ப எதுக்கு இந்த கேள்வி. ஒரு அறுபது கிலோ இருந்தா அதிகம்."

கரெக்டா சொன்னியே. நான் அறுபதே அறுபது கிலோ தான். ஆமா உன்னால என்னைத் தூக்க முடியுமா? ரொம் பல்லாம் இல்லை. தரைல இருந்து ஒரு அங்குலம், ஒரே ஒரு அங்குலம் தூக்குனா போதும்."

"நான் எதுக்கு உங்களை தூக்கணும்?"

"நான் பலமில்லாதவன்னு சொல்ற உன் பலம் எனக்கு

தெரிய வேணாம்..."

"நாங்க ஒண்ணும் கிங்காங், தாராசிங்கெல்லாம் இல்லை. ஆனா அதுக்காக உங்களை தூக்க முடியாத அளவு மோச மாவும் போயிடலை.''

"அப்படியா... எங்க தூக்கு பார்க்கலாம்."

அவர் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றார்.

அய்யனார் அவர் இடுப்பில் கையைக் கொடுத்து தன் தோளுக்கு அவரைச் சாய்த்து ஒரே தூக்கு தூக்கிக் கொண்டு அப்படியே கிறுகிறு என்று சுற்றினான். பிறகு இரு கைகளால் ஒரு வெயிட்லிஃப்டை தூக்குகிற மாதிரி தலைக்கு மேலேயும் தூக்கினான்.

அவர் சிரித்தபடியே "போதும் தம்பி இறக்கிவிடு" என்றார். அவனும் இறக்கிவிட்டான்.

"சரி.. இன்னொரு தடவை தூக்கிப்பாக்கறியா?''

"இன்னொரு தடவையா. எதுக்கு இப்படி வேண்டாத வேலையா பண்ணச் சொல்றீங்க?"

"எனக்காக ஒரு தடவை. ஒரே ஒரு தடவை."

கெஞ்சிக் கொண்டே கைகளை கட்டிக்கொண்டு ஒரு தினுசாக மூச்சை உள்ளுக்கிழுத்தார் அவர். சமதையாயி ருந்த மார்பு அவர் உள்ளிழுத்த மூச்சுக்காற்றால் பலூன் போல் பருத்து கிண்ணென்று மாறியது. காலிரண்டையும் கூட சற்று அகட்டி வைத்துக் கொண்டார்.

குமரிமுனையில் கடலுக்குள் இருக்கும் பாறையைப்

பார்த்த போது விவேகானந்தர் நிற்கும் அதே தோற்றத்தில் உறுதியாக நின்றார்.

அய்யனார் போய்த் தொலைகிறது என்கிற மாதிரி அவரைத் தூக்க தயாரானான். முதல் தடவை முயன்றமாதிரியே இடுப்பில் கைவைத்து தோளில் அவரை தூக்கிப்போட்டுக் கொள்ளப் பார்த்தான். ஆனால் ஒரு இரும்புச் சிலையை தொட்டமாதிரி இருந்தது. எவ்வளவு முயன்றும் அவரை வளைத்து தோளில் போட முடியவில்லை.

கணேசனுக்கு புரிந்துவிட்டது. சாமி தன்னை புரிய வைக்கத் தொடங்கிவிட்டார்! அய்யனார் இப்போது அவரை கட்டி அப்படியே நேராக தூக்க முயன்றான்.

தரையோடு தரையாக போல்ட்டு நட்டு போட்டு முடுக்கின மாதிரி அவர் நின்றார். இறுக்கிப் பிடித்த அவன் கையிரண்டும்தான் வழுக்கிக் கொண்டு மேலேறியது. ஆனால் ஒரு மில்லி மீட்டர் கூட அவரைத் தூக்க முடியவில்லை. மூச்சிரைத்தது. கைகள் அசந்து போய் வலியெடுக்க ஆரம்பித்தன. "உம் ஆகட்டும்... கணேசா நீயும் வந்து உன் நண்பனுக்கு உதவி செய்."

அவரிடம் கித்தாப்பு. கணேசனும் உடனே முயன்றான்.

"அய்யனார் நீ அந்த தோள்பட்டையை பிடி. நான் இந்த பக்கம் பிடிக்கறேன். ஒன், டு, த்ரீ சொல்லி ஏக் தம்மா ஒரு தூக்கு தூக்குவோம்."

அவன் சொன்ன மாதிரியே அய்யனார் தயாரானான்.

"ரெடி ஒண்ணு... ரெண்டு... மூணு... ஜூட்" இருவரும் கத்தியதுதான் மிச்சம். அவர் நின்று கொண்டே இருந்தார்.

"வேணும்னா ஒண்ணு பண்ணுங்க, போய் இன்னும் ஒரு இரண்டு பேரை கூட்டிகிட்டு வாங்க. முயற்சி செய்யுங்க."

அவர் தங்கியிருந்த கற்பக வினாயகர் கோவில் மண்ட பத்துக்கு வெளியே நிறைய பேர் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களைப் போய்கூப்பிட அய்யனாருக்கு வெட்கம் தடுத் தது.

உள்ளுக்குள் இது எதாவது மாய்மாலமாக இருக்குமோ என்றும் தோன்றியது.

"என்ன தம்பி. இது எதாவது மாய்மாலமா இருக்கு மோன்னும் யோசிக்கிறே போல இருக்குதே."

கச்சிதமாக மனதைப் படம்பிடித்தார்.

"ஆமாம்... அப்படித்தான் நினைக்கறேன். நீங்க என் னவோ பண்றீங்க. இதுல ஏதோ ட்ரிக் இருக்கு."

அவன் அவநம்பிக்கையை வார்த்தையில் காட்டினான்.

"கரெக்டா சொன்னே... ட்ரிக்தான். இந்த ட்ரிக் தெரிஞ்ச வன்தான் பணக்காரன். இது தெரியாம அச்சடிச்ச காகி தத்தை வெச்சுகிட்டிருக்கறவனா பின்ன பணக்காரன்?"

அவர் தனது ஆரம்பநிலை விளக்கத்துக்கு பதில் சொல் கிற மாதிரி இருந்தது. கணேசன் கூர்மையானான்.

"சாமி... என்ன சாமி.. ட்ரிக் அது?"

"எதுக்கு கேக்கறே... அது இதுதான்னு நான் சொன்னா அப்புறம் அதுக்கும் ஒரு பதில் சொல்வே... நகைக்கடைல பேசாமலும், காய்வாங்கற இடத்துல வாய் ஜாலமும் காட்டற சாமர்த்யங்கள் தானே உங்க வரைல பெருசு. இதெல்லாம் மாய்மாலம்தானே?"

அவர் ஊசிபோல குத்தவும் செய்தார். அய்யனாரிடம் முதல் முறையாக பணிவு. அவரை சற்று வியப்புடன் பார்த் தான்.

"என்ன பாக்கறே, உனக்காக நான் ஒரு காரியம் பண் ணப் போறேன். அதை பண்ணாம நான் எதைப் பண்ணா லும் நீ மனச்சமாதானத்தோட என் பேச்சை கேட்கமாட்டே. ஆமா... உன்கிட்ட பணத்தை அபகரிச்சுட்டு போனவன் இருக்கற இடம் உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும்.. நல்லா தெரியும்.. மேலத்தெருவுல ஒரு ஒயின் ஷாப் இருக்கு. அங்கதான் அவனும் அவனோட தலைவன் தாதா முத்துலிங்கமும் இருக்கான்."

"அப்ப இப்பவே கிளம்பு... அந்த நண்பர்களை நான் உடனே சந்திக்கணும்."

"இப்பவேவா... அவங்களையா?"

"ஆமாம்... நீ கூட வர வேண்டாம். பணம் உன் வீட் டுக்கு தேடி வரும். அதை எடுத்துக்கிட்டு போய் நீயும் உன் சீட்டுக் கம்பெனியில் கட்டிடு.. என்ன?"

"சாமி.."

"என்ன... பயமா இருக்குதா?"

"இல்ல சாமி... அங்க போய் எதாவது சித்து வேலை காட்டி.."

"சித்து வேலையேதான்... எத்தனை, சித்தன் தட்டிக் கேக்கறதுல தப்பு ஒண்ணுமில்லியே.."

"இல்ல சாமி... சத்யமா இல்லை... எனக்கும் அதுதான் வேணும். அவங்கமட்டும் உங்களால மடங்கிட்டாங்கன்னா, இந்த ஊரே உங்களை கையெடுத்துக் கும்பிடும் சாமி.."

"அதெல்லாம் அப்புறம்... நீ முதல்ல அவங்க இருக்கற இடத்தைக் காட்டு."

அவர் மண்டபத்தை விட்டு கிளம்ப ஆரம்பித்தார். அய்ய னாருக்கும் கணேசனுக்கும் கொஞ்சம் நெருடலாக இருந்தா லும் என்னதான் நடக்கிறது என்று பார்த்து விடுவோம் என்று தோன்றியது. கூடவே புறப்பட்டு விட்டனர்.

4

நமது மூச்சுக் காற்றில் பல ரகசியங்கள் உள்ளன. நமது உடலின் மூச்சுக்காற்று ஐந்து விதமாக இயங்கு கிறது.

"பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், வியானன் என்று அவைகளுக்குப் பெயர். இவை ஐந்து இடங்களில் நம் உடலில் தன் வேலையைச் செய்கின்றன. இந்த வாயுக்களுக்கு துணை போகும் வாயுக்களும் உண்டு.

அவைகளுக்கு நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன். தனஞ்செயன் என்பது பேராகும். பேரிலேயே அதன் குணத்தை அறியலாம். நாகன், தரையில் நாகமானது மிக வேகமாக ஓடும்போது வளைவு நெளிவே இல்லாமல் ஒரு அம்பு விட்டாற்போல் செல்லும். கூர்மன், இது மிக நிதானமாய் ஒரு ஆமைபோல செல்லக்கூடியது. கிரிகரன், இதன் தன்மை சக்கரம் போல சுழன்றபடியே பயணிப் பதாம். தேவதத்தன், இது தேவர்களைப் போல விஷத்தை ஜெயித்து அமிர்தம் உண்ட சிரஞ்சீவித் தன்மை உடையது. தன் கிளைப் பயணத்தில் உடம்பின் விஷங் களை அல்லது விஷம் போன்றதை அமிர்தமாக்கி அதையும் தனதாக்கிக் கொண்டுவிடும். தனஞ்செயன், இது வற்றாத செல்வத்தைப் போன்ற ஜீவசக்தியைத் தரும் வாயுவாதலால் இந்த பெயரைப் பெற்றது. இந்த வாயுக்களை முதலில் ஒருவர் புரிந்து உணரவேண்டும். அதன்பின் பயிற்சியால் இவைகளை இயக்கப்பழக வேண்டும். அதில்தான் இருக்கிறது. எல்லாவித சூட்சு மங்களும்.?"

மேலத்தெரு!

நகரப் பரபரப்பில் மூச்சுத்திணறிக் கொண்டிருந்தது. ஆட் டோவும் கார்களும் ஒட வழியின்றி தேங்கித்தேங்கி செல்ல ஒரே புழுதி.

தெருவின் இரு புறங்களிலும் வரிசையாக கடைகள் அதில் ஒன்றாக இருந்தது, "வீரன் ஒயின்ஸ்' என்கிற அந்த ஒயின்ஷாப்.

முகப்பில் நிறைய கார்கள் நின்றிருந்தன.

உள்ளே உல்லாசமாய் கேபரே கூட நடப்பதன் எதிரொலி.

போலீஸ் எட்டிக் கூடப் பார்த்ததில்லை.

எப்போதாவது எட்டிப்பார்க்க வேண்டும் என்றால் செய்தி முதலில் போய் விடும்.

போலீசும் வந்து எட்டிப்பார்க்கும். உள்ளே கோவில் போல அமைதி நிலவிக் கொண்டிருக்கும். இதுதான் கடந்த நாட்களில் நடந்த நிகழ்வு.

ஒரு சைக்கிள் ரிக்சாவில் சாமியாரும், கணேசனும், அய்யனாரும் அந்த கடைமுன் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

"உள்ள வந்து ஆளை மட்டும் காட்டிட்டு நீ போய்டு" என்றார் சாமியார். அய்யனாருக்கு பயமாகி விட்டது. ஆனால் கணேசேன் உற்சாகப்படுத்தினான்.

"சும்மா தைரியமா சொல்லுடா... சாமி பாத்துப்பாரு."

"டேய், சாமி ஒண்ணும் சினிமா ரஜினிகாந்த் இல்லடா."

"தெரியும்டா... அவர் பார்த்துக்குவார்ங்கறேன்ல."

கணேசன் எரிந்து விழ அய்யனார் அவரோடு ஒயின் ஷாப்புக்குள் நுழைந்தான். அவரைப் பார்த்து ஒயின்ஷாப்பே வாயைப்பிளந்தது.

சிலர் இடக்குச் சிரிப்பு சிரித்தார்கள்.

அதை எல்லாம் அவர் லட்சியமே செய்யவில்லை.

ஆளுக்கு ஆள் குடிப்பதை பார்த்தபடி அய்யனாரைக் கூப்பிட்டு அதில் அன்று அவனிடம் பணத்தை அபேஸ்

செய்து கொண்டு போனவனைக் காட்டச் சொன்னார்.

அய்யனாரும் பார்வையை ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றித் தேடினான். அந்த டி ஷர்ட் தடியனும் நின்று கொண்டிருந்தான். அய்யனாரின் கை அவனை நோக்கி நீண்டது.

"சரி நீ போ... வீட்ல போய் இரு. இவன் பணத்தோட வருவான்."

சாமியார் தீர்மானமாக துளி கூட அவநம்பிக்கை இல்லாமல் சொன்னார்.

"ஏன் சாமி...இங்க ஐம்பது பேருக்கு மேலே இருக்காங்க. நீங்க எதையாவது பேசி தகராறு வந்துட்டா அப்ப உங்களுக்கு உதவறதுக்காகவாவது."

அய்யனார் அவர் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமலே பேசினான்.

"நீ எனக்கு உதவ விரும்பறியா?"

"சினிமாலதான் சாமி கதாநாயகன் இந்த மாதிரி கிளப்புங்களுக்கு வந்து எல்லாரையும் அடிச்சு நொறுக்கிட்டு அவன் மட்டும் ஜெயிப்பான். அதுக்குத் தகுந்த மாதிரி அடிக்கறவங்களும் ஒருத்தர் பின்னால ஒருத்தரா வரு வாங்க, கதாநாயகன் ஜெயிச்சாதான் கதை. அதனால எல்லாமே படுசெட்டப்பா இருக்கும். அது பொய்ச்சண்டைன்னு தெரிஞ்சாலும் பாக்கறவங்களுக்கும் ரொம்ப பிடிக்கும்.

ஆனா இது நிஜம் சாமி.

இவங்க கொலைகாரங்க. எனக்கு உதவவந்து உங்களுக்கு

எதுவும் ஆயிடக்கூடாது பாருங்க."

அய்யனாரின் விளக்கத்தை ரசித்த சாமியார் அவன் தலையை செல்லமாக வருடினார். அந்த நொடிகளில் அவனுக்கு பரவசமாக இருந்தது.

வாழ்நாளில் ஒருவர் தொட்டு பரவசப்படுவது என்பது அபூர்வமான ஒரு விஷயம், காதலிக்கும்போது காதலியின் ஸ்பரிசம் பரவசம் தரும். அதுவும் கூட ஆரம்ப நாட்களில் தான். பின் அது உதிர்ந்துவிடும்.

அய்யனாருக்கு ஒரு அத்தை மகள் இருக்கிறாள். அவள் தொட்டபோது சிலிர்த்திருக்கிறான். அதன்பின் இப்போது சாமியார் தொட்டபோதுதான் சிலிர்த்துப் போனான். உடம்பு இப்படி, சிலிர்ப்பது எதனால் என்றெல்லாம் அவனுக்கு தெரியவில்லை.

இருவரும் அங்கே பேசிக் கொண்டு நிற்பதை சிலர் வியப்பாக பார்த்தனர். ஒயின்ஷாப் அட்டெண்டர் சாமியாரிடம் வந்து "என்ன சாமி, தண்ணியடிக்க வந்தீங்களோ, போய் அப்படி உக்காருங்க."என்று ஒரு காலியான மேஜை நாற்காலியைக் காட்டினான்.

"இல்லப்பா, நான் அந்த தம்பிகூட பேசணும்'' என்று அய்யனார் சுட்டிக்காட்டியவன் அருகில் சென்றார்.அவனும் சாமியாரைப் பார்த்தான். பார்த்தநொடி சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

"என்ன பெருசு.. உனக்கெல்லாம் தண்ணி கேட்குதா?'' என்று எகத்தாளம் பேசினான்.

"ஆமாம் தம்பி... ஏன் தம்பி நான் குடிக்கக்கூடாதா?"

"குடிக்கலாமே, தாராளமாக குடிக்கலாம். குடிக்கத்தானே இந்த பாரே. ஆனா பெருசு, ஒரு பெக்குக்கு மேல போய் டாதே.. அப்புறம் ஃப்லாட் ஆயிடுவே.."

"அப்படியா..?"

"என்ன அப்படியா... ஊதுனா பறந்துடற மாதிரி இருக்கே கேள்வி கேக்கறியா நீ?"

"அப்ப நீ ஊதுனா நான் பறந்துடுவேனா?"

"பின்ன... நீ ஊதுனா நான் பறந்துடுவேனா?"

அவன் சிரித்தான்.

"முதல்ல நீ ஊது. நான் பறக்கறேனான்னு பாக்கறேன். அப்புறமா நான் ஊதுறேன்.. நீ தாக்குப் பிடிக்கிறியான்னு பாக்கறேன்."

சாமியார் வம்பு வளர்க்க ஆரம்பித்து விட்டார். அய்ய னாரும் கையைப் பிசைந்து கொண்டான்.

சாமியாரின் பேச்சு அந்த தடியனை சீறிக் கொப்பளிக்க வைத்தது.

"ஏ பெருசு, என்ன.. பெரிய தாதா மாதிரி பேசறே... தலைல ஒரே தட்டு. தலை அப்படியே உள்ற அமுங்கிடும் தெரியுமா?" கத்தினான்.

"எங்க தட்டு பார்க்கலாம்?"

அடுத்த வினாடியே அவன் வலது கை சாமியாரின்

வழுக்கைத் தலை மேல் ஒரு குத்து குத்தியது. குத்திய வேகத்தில் கையை உதறிக் கொண்டு கத்தினான். ஒரு இரும்புச் சட்டியின் மேல் குத்தினால் கைக்கு என்னாகுமோ அப்படி ஆகி விரல்கள் எல்லாம் நொறுங்கினது போல இருந்தது.

எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

பார் என்றாலே இந்த மாதிரி சண்டைகள் சர்வ சாதா ரணம். அதிலும் அவன் மேலேயே யாராவது கை வைக்கி றார்கள் என்றால் ஒரு கூட்டமே வந்து சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு நின்று விடும்.

இப்பொழுதும் அதுதான் நடந்தது. அவர்களில் ஒருவன் கையை உதறியபடி நிற்கும் வில்லனிடம் கேட்டான்.

"பங்காரு... என்னாடா ஆச்சு.. இந்த கெழவன் எதாவது வேலை காட்றானா?"

"என்னன்னு தெரியல.. தலைல ஒரு தட்டு தட்டினேன். இரும்புச் சட்டியை தட்டுன மாதிரி கை நொறுங்கிப் போச்சு."

"அடப்பாருடா... இந்த போல்ட்டு மண்டையும் இரும்புச் சட்டியும் ஒண்ணாக்கும். எங்க நவுரு... நான் ஒரு குட்டு வைக்கறேன். ரத்தம் சும்மா ஊத்துக்கணக்கா பீறிக்கிட்டு வரப்போகுது பாரு."

ஒரு குண்டு உடம்புக்காரன் கையை விரைப்பாக குவித்து மூடிக் கொண்டு மோதிர விரல்கள் புடைக்க சாமியாரின்

தலைமேல் ஓங்கி ஆவேசமாக ஒரு குட்டு வைத்தான். வைத்த நொடி கையை உதறிக்கொண்டு ஒரு ஓரமாய் போய் சுருண்டு உட்கார்ந்தான். உதடிரண்டும் ஐய்யோ அம்மா என்று பினாத்தியது.

மற்றவர்கள் சுதாரிக்க ஆரம்பித்தனர்.

"டேய் கிழவன், சீனாக்காரன் படத்துல வர்றமாதிரி கொஞ்சம் திடமான ஆளா இருக்கறமாதிரி தெரியுது. கையால அடிச்சா இப்படித்தான். நவுரு இப்பப்பாரு."

பேச்சோடு அருகில் கிடந்த ஒரு இரும்பு ஸ்டீல் மேஜையை தூக்கி ஓங்கி ஒரு போடு போட்டான். ஆனால் சேர்தான் வளைந்து போனது.

சாமியார் அசையாமல் நின்று கொண்டு அவர்களை வெறித்தார். வெளியே நின்று கொண்டிருந்த கணேசனும் என்னவோ ஏதோ என்று பார்க்க பாருக்குள் வந்து நடந்த தைப் பார்த்து விக்கித்துப் போயிருந்தான்.

பயங்கரமான ஒரு நிசப்தம் இப்போது அங்கே. சாமியார் அந்த 'டி ஷர்ட்' தடியன் பக்கம் திரும்பினார். அவன் திருதிருவென்று முழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

'ஊதுனா நான் பறந்துடுவேன்னு சொன்னவன் நீதானே?'

அவன் தலை ஆடி ஆமோதித்தது.

"இப்ப நான் ஊதறேன். பறக்காம அப்படியே நில்லு பார்ப்போம்."

சாமியார் சட்டென்று ஒரு யோகமுத்திரைக்கு வந்து

காற்றை நிதானமாக உள்ளிழுக்கத் தொடங்கினார். சராசரி பருமனில் இருந்த அவரது மொத்த உடம்பும் ஒரு காற்றுப் பிடிக்கும் பலூன் போல பருக்க ஆரம்பித்தது.

எல்லோரும் அதிசயமான அதிசயமாக அந்தக் காட் சியைப் பார்க்க அவர் உருவமும் விஸ்வரூபமாக ஆரம் பித்தது.

சினிமாவில் மட்டுமே அய்யனாரும், கணேசனும் இந்த மாதிரி காட்சிகளைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அதுவும் காமிரா ட்ரிக்கில். ஆனால் இங்கே நிஜத்தில்.

"கணேசா... என்னடா இது?'' அய்யனார், கணேசன் காதில் கிசுகிசுத்தான்.

"எதுவும் பேசாதே, கவனி.''

சாமியார் தான் பருத்துப் புடைத்ததுபோதும் என்கிற முடிவுக்கு வந்தவராக ஒரு ஊது அவனை நோக்கி ஊதி னார். அவனும் பிடிமானமில்லாமல் படுவேகமாகப் பறந்து பக்கத்துச் சுவர்மேல் மோதி கீழே விழுந்து தரையிலும் ஒரு குப்பை போல் அடித்துச் செல்லப்பட்டான். மற்றவர்களும் ராட்சஸ மின்விசிறிக் காற்றிடம் அகப்பட்டது மாதிரி அங்கும் இங்குமாக உதிர்ந்து சுவற்றோரமாய் சென்று பல்லி போல ஒட்டிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

ஒரு முப்பது வினாடி வரை விடாமல் ஊதிய சாமியார் பழைய வடிவத்திற்கு வந்து சாதாரணமாக அவர்களைப் பார்த்தார்.

எல்லோருமே அவரை வெறித்தனர். சிலர் கைகளைக் கூப்பி கும்பிட்டனர். அவர் பார்வையோ அந்த பங்காரு மேலேயே இருந்தது. அவனும் அவர் மேலேயே குறியாக இருந்தான்.

"வாடா இங்க"அவர் சுண்டு விரலை அசைத்து அருகில் அழைத்தார். அவனும் உதறலோடு அருகில் வந்தான்.

"இங்க நீ பார்த்த எதுவும் மாய்மாலம் கிடையாது. எல் லாமே அசுரப்பயிற்சி. இதுக்கெல்லாம்..."

அய்யனாரை நோக்கி கையைக் காட்டினார்.

"இவர்தான்... இவர்தான் என் குரு... இவர் ஒரு யானையை சாதாரணமா தன் தோள்ல தூக்கிடுவார். தெரி யுமா?"

அவர் சொல்ல அய்யனார் அரண்டு போனான். அதற்கு மேல் அரண்டு போனான் அந்த பங்காரு.

"என் குருகிட்ட நீ பணத்தை திருடியிருக்கே. அது மட்டு மில்ல கடைகடையா ஏறி தண்டல் வசூலெல்லாம் பண்றி யாமே."

"சாமி... சாமி... அது என் முதலாளி சொன்னதுக்காக செய்ததுங்க."

"இனி செய்வியா?"

"இல்லீங்க... செய்யமாட்டேங்க."

"நீ மட்டும் இல்ல... உன் முதலாளியும் திருந்தணும், ஒழுங்கா வேலைக்குப் போகணும், இந்த கடையையும்

இழுத்து மூடிடணும்."

"சாமி... இதெல்லாம் என் கைல இல்லீங்க."

"போய் சொல்லு உடனே, உன் முதலாளி துப்பாக்கியால சுடறதுக்கென்னடான்னு திருப்பிக் கேட்பான். உங்களுக்கும் அப்ப சுட்ருந்தா என்னை அடக்கியிருக்கலாமோன்னு தோணும். ஆகையால அதையும் இங்க பார்த்துடுங்க. யார் கிட்ட இங்க துப்பாக்கி இருக்குது?"

சாமியார் கேட்க ஒருவன் முன் வந்தான். சிறிய பிஸ்டல் ஒன்றை இடுப்பு மடிப்பில் ஒளித்து வைத்திருந்து எடுத்தான்.

"அதால என்னைச்சுடு."

"சுடறதா... ஐய்யோ வேண்டாம் சாமி.."

"சுடறான்னா?"

"நிஜமா உங்களுக்கு எதுவும் ஆயிடாதே."

"சுட்டுத் தெரிஞ்சுக்க, உம்..."

"இல்ல... எனக்கு பயமா இருக்கு."

"தம்பி கணேசா... நீ வாங்கிச் சுடு பார்ப்போம்."

"சாமி..."

"சொன்னதைச் செய்.."

கணேசனும் அந்த துப்பாக்கியை வாங்கி சாமியரைப் பார்த்துச் சுட்டான். தோட்டா ஒரு கோந்துருண்டை போல சாமியாரின் வயிற்றின் மேல் ஒட்டிக்கொண்டது.

"உம்... எவ்வளவு குண்டு இருக்கோ. அவ்வளவையும் சுடு.''

கணேசனும் டும் டும் என்று தொடர்ந்து சுட, பச்சக் பச்சக் என்று தோட்டாக்கள் சாமியாரின் வயிறு, தோள் பட்டை, மார்பில்பட்டு ஒட்டிக்கொண்டது. குடிக்க வந்தவர் களுக்கெல்லாம் போதை இறங்கி உடம்பும் நடுங்க ஆரம் பித்து விட்டது. தன் மேல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த தோட்டாக் களை ஏதோ ஒரு வெந்துபோன சின்னக்கிழங்கு உருண்டை கணக்காக வழித்து எடுத்த சாமியார் அது துளைக்கப் பார்த்த இடத்தில் லேசாக சிவந்து போயிருக்க கையால் துடைத்து விட்டுக் கொண்டார்.

வாயாலும் ஏதோ தீப்புண்ணைப் பார்த்து ஊதி விட்டுக் கொள்கிற மாதிரி ஊதினார்.

பங்காரு இப்போது கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அவரைப் பார்த்தான்.

"என்ன பார்க்கறே...இவர்கிட்ட அடிச்ச பணம் எங்கே?"

"அது முத்துலிங்க முதலாளிகிட்ட இருக்குங்க."

''பொய் சொல்லாதே."

"நிஜமாங்க."

"சரி.. போய் அந்த ஆளைப் பார்த்து இங்க நடந்ததைச் சொல்லி பணத்தை திரும்ப வாங்கி என் குருவோட வீட்டுக் குப் போய் திருப்பிக் கொடுத்துடணும் என்ன?''

"அவர் கொடுக்கலைன்னா."

"நான் வருவேன்னு மட்டும் சொல்லு. அதே சமயம் என்னை வரவழைச்சா உங்களை எல்லாம் விட்டு வெச்ச மாதிரி அந்த ஆளை விட்டு வைக்க மாட்டேன். ஒரேஅடி! அப்புறம் சாகறவரை கோமாவுல படுத்தே இருக்கும்படி ஆயிடும்னு சொல்லு."

"சொல்றேன்... சொல்றேன்."

"இனிமே மனுஷங்களா நடந்துப்பீங்களா?"

''நிச்சயமா.''

அவர்களின் பதிலைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் அந்த சாமி யார் அய்யனார் பக்கம் திரும்பினார்.

அய்யனார் கிட்டடத்தட்ட ஸ்தம்பித்திருந்தான்.

"குரு, இந்த சிஷ்யன் வரம்பு மீறி ஏதாவது செய்திருந்தா மன்னிச்சுக்கணும். உங்களுக்கு தெரிஞ்சதுல பத்துல ஒரு பங்கைக் கூட நான் இங்க காட்டலை. அதுக்கே இவங்க அரண்டு போய்ட்டாங்க. அதேசமயம் உங்களை மாதிரி எல் லாம் தெரிஞ்சிருந்தும், அடக்கமா சாதுவா இருக்க என் னால் முடியாது. காட்ட வேண்டியத காட்டினாத்தான் அடங்க வேண்டியவங்க அடங்குவாங்க. பாத்தீங்களா, இங்க எல்லாரும் அடங்கிட்டதை."

சாமியார் அய்யனாரை குருவாக்கி அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்கிற மாதிரி பேசியது அவனைக் குழப்பியது. அவனும் தாளமாட்டாமல் "சாமி..'' என்று பேச வாயெடுத் தான். கணேசன் சட்டென்று ''பேசாம இருடா... சாமி

இப்படிப் பேசறதுல ஒரு அர்த்தம் இருக்கு. மத்த விஷயத்தை வெளியபோய் பேசிக்கலாம்"என்றான் பற்களைக் கிட்டிக் கொண்டு.

அந்த குடிகாரக் கூட்டம் மொத்தமும் அய்யனாரைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

''போடு போடு என்று போட்ட இந்த கிழட்டுச் சாமி யாருக்கு அய்யனார் குருவா... அதுவும் இத்தனை இளம் வயதில்?''

ஆச்சரியம் அவர்கள் முதுகில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது.

"போகலாம் குரு'' சாமியார் கிளம்பினார்.

அய்யனாரும், கணேசனும் பின் தொடர்ந்தனர். அவரை மொத்தப்பேரும் கையது கொண்டு வாயது மூடி வேடிக்கை பார்த்தனர்.

வெளியில் சைக்கிள் ரிக்சா காத்துக் கொண்டிருந்தது. சாமியார் முதலில் அய்யனாரை ஏறி அமரச் சொன்னார். பிறகு அவர் ஏறி அமர்ந்தார். கணேசனும் தொற்றிக் கொண்டான். ரிக்சா புறப்பட்டது!

5

அஷ்டமா சித்திகள் பற்றி தெரியவே ஒருவருக்கு பல காலம் ஆகலாம். தன் உடம்பைப்பற்றி அறியாத

ஒருவரால் இந்த உலகின் எந்த ஒரு சூட்சமக் கல்வியைப் பற்றியும் அறியவே முடியாது.

தனது உடல் பற்றி ஒருவருக்கு ஐயம் திரிபர தெரிய வேண்டுமானால் அதற்கு யோகமார்க்கம்தான் தலை சிறந்த ஒரே வழி. இந்த மார்க்கத்தில் பிரதானமாக அறியவேண்டியதும் புரிய வேண்டியதும் பிராணாயாமம் என்னும் சுவாசக்கலையே.

இந்த சுவாசக்கலைதான் பிராணன், அபாணன், உதானன், சமானன், வியானன் என்று ஐந்து கூறாக செயல்பட்டு நம்மை இயக்குவது. இவைகளின் துணைக் கூறுகள்தான் நாகன், கூர்மன். கிரிதரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் என்னும் பெயர் கொண்ட வாயுக்கள்.

இதில் நாகன் என்னும் வாயுவிடம் தான் அஷ்டமா சித்திகளில் ஒன்றான கரிமா என்னும் உடம்பை பாறை போல இறுக்கிக்கொண்டு அசாதாரண பாரமாக்கிக் கொள்ளும் சக்தி ஒளிந்துள்ளது.

ஒரு ஆச்சரியம், எந்தப் பயிற்சியும் இன்றி குழந்தை யாய் இருக்கும் சமயங்களில் நாம் அசாதாரணமாக கரிமா சித்தியை புரிந்திருக்கிறோம். ஏதோ ஒரு காரணத் துக்காக அழுது அனத்தும்போது ஒரு குழந்தையின் உடல் கற்பாறை போல விறைத்துக் கொண்டும், தூக்கும் போது அதீத கனத்துடனும் இருக்கும்.

அப்படி அழும்போது குழந்தையானது தன்னையும் அறியாமல் தான் உள் இழுத்த மூச்சுக்காற்றில் நாகன் என்னும் வாயுவை உடல் முழுக்க நிரப்பிக் கொள்கிறது. சில நிமிடங்கள் வரை நடைபெறும் இந்த அழும் செயல்தான் கரிமாவின் பாலபாடம்!

கற்பூர வினாயகர் கோவில் நோக்கி சைக்கிள் ரிக்சா முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. வழியெல்லாம் சாமியார் மௌனமாகவே வந்தார். அய்யனார் பேச வாயைத் திறந்த போதெல்லாம் தடுத்துவிட்டார். சின்னக்குழந்தை போல தெருவில் போவோர் வருவோரை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டும்,பெட்டிக்கடை ஒன்றில் சூடம் மிட்டாய் வாங்கிச் சாப்பிட்டபடியும் வந்தார்.

அய்யனாருக்கு எல்லாமே பேரதிசயமாகத்தான் இருந்தது.

சற்றுமுன் விஸ்வரூபம் எடுத்தவர் இப்போது இப்படி சின்னக் குழந்தை போல் நடந்து கொள்வது எதில் சேர்த்தி என்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

"சாமி.. நீங்க இப்படி மௌனமாகவே வந்தா என்ன அர்த்தம். என்னையும் பேசவேண்டாம்னு சொல்றீங்க. நிஜமா சொல்றேன். நானும் சரி, கணேசனும் சரி, இந்த மாதிரி ஒரு சாகசத்தை சினிமாவுலகூட பார்த்ததில்ல. வாஸ் தவத்துல உங்களை ஒரு ஃப்ராடு சாமியாராத்தான் முதல்ல நினைச்சேன். இப்பதான் புரியுது நீங்க எவ்வளவு பெரிய மகான்னு.

ஆனா... என்னைப்போய் குருன்னு சொல்லி வம்புல மாட்டி விட்டுட்டீங்களே சாமி. நாளைக்கு அவங்க பாட்டும் திரும்ப வந்து வம்பு பண்ணா என்னத்த பண்ண?

எனக்கு ஒழுங்கா தண்டால் பஸ்கி எடுக்கக்கூடத் தெரி யாது சாமி..."

புலம்பிக் கொண்டே வந்தான் அய்யனார்.

கணேசன் அப்படி எல்லாம் புலம்பவில்லை. அமைதியாக அய்யனாரின் புலம்பலை ஒருபக்கமும், சாமியாரின் விளை யாட்டுச் செய்கைகளை மறுபக்கமும் ரசித்துக் கொண்டே வந்தான்.

நடு நடுவே ரிக்சாக்காரன் திரும்பிப் பார்த்தான். இடை யில் ஒரு மேடு குறுக்கிட்டது. வண்டியில் இருந்தபடியே மிதிக்க முடியவில்லை.

வண்டியை விட்டு இறங்கி தரையில் கால்களை அழுந்த ஊன்றி உடம்பையும் முன்னால் சாய்த்து சிரமப்பட்டு ஹேண்டில் பாரை பிடித்து இழுத்துச் செல்லப் பார்த்தான்.

அவனது செயலைக் கவனித்த சாமியார் அவன் மூச்சுக் கட்டி இழுப்பதையே கவனித்தார். அதில் ஏதோ பிழை இருப்பது போல உணர்ந்தவர், அவன் காலைப் பார்த்தார். காலுக்கு அவன் ஒரு ரப்பர் செருப்பு போட்டிருந்தான். அரதப்பழசான செருப்பு. அதிலும் ஏகப்பட்ட தையல்.

"இந்தாப்பா, அந்த செருப்பை அவுத்து வெச்சுட்டு இழு. உனக்கு இவ்வளவு சக்தி தேவைப்படாது. இதுல கால் பங்கு கூட அதிகம்'' என்றார்.

அவன் ஒரு மாதிரி பார்த்தான். அவனுக்கு பாருக்குள் நடந்த எந்த வித்தையும் தெரியாது. ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்று மட்டும் தெரியும். ஆகையால் சாமியார் சொல்வது அவனுக்கு பெரிதாகவே படவில்லை.

"சாமி... பேசாம வாங்க.. நான் முப்பது வருஷம், வண்டி ஓட்றேன். எங்க எவ்வளவு லோட்போடணும்னு எனக்குத் தெரியும். செருப்பில்லாம இழுத்தா கால் பொத்துப் போயி டும் சாமி. என்னமா வெய்யில் அடிக்குது கவனிச்சீங் கல்ல?" என்றான். சாமியாரும் அதைக் கேட்டு வண்டியி லிருந்து திடீரென்று கீழே குதித்து இறங்கினார். அவனைப் பார்த்து "நீ போய் உட்காரு... நான் இழுக்கறேன் பார்" என்றார்.

"என்ன சாமி இது விளையாட்டு. உக்காருங்க சாமி.."

"நீ ஏறி உட்காருப்பா... நான் எப்படி இழுக்கறேன்று பாரு."

"சாமி வண்டி மிதிக்கறது ஒண்ணும் சாதாரண விஷய மில்ல. இதென்ன சின்ன பிள்ளைங்க தள்ளி விளையாடற கட்டை வண்டின்னு நினைச்சுட்டீங்களா.. போங்க சாமி."

"இருக்கட்டும்ப்பா... நான் சும்மா ட்ரை பண்ணிப் பாக்க றேனே. முடியலைன்னா நீயே மிதி, சும்மா கொஞ்ச தூரம்."

சாமியார் குரலில் கெஞ்சல், அவனும் அரைமனதாக நகர்ந்துகொண்டு அவரிடம் வண்டியைக் கொடுத்தான். ஆனால் ஏறி உட்காராமல் கீழேயே நின்றான்.

"உம்.. நீ ஏறி உட்காரு..."

"இல்ல சாமி. நான் கூடவே நடந்து வர்றேன். நீங்க மிதிங்க."

"எறி மிதிக்கப்போறது அப்புறம். இப்ப நான் சும்மா இழுக்கத்தான் போறேன். நீ ஏறி உக்காருன்னா உக்காரு."

செல்லமாக அதட்டினார். அவனும் ஏறி உட்கார்ந்தான்.

ஒருவருக்கு மூவர் நசுங்கியபடி அமர்ந்திருக்க சாமியார் ஹேண்டில் பாரைத் தொட்டார். பிறகு கையை விலக்கி பரபரவென்று தேய்த்துவிட்டுக் கொண்டார். திரும்பவும் ஹேண்டில் பாரைப்பிடித்தவர் மூச்சை இழுப்பது தெரியாமல் இழுத்து கால்களை அழுத்தமாக தரையில் பதித்தபடி வண் டியை இழுத்து நடக்க ஆரம்பித்தார். முதல் சில அடிகள் அவர் சற்று சிரமப்படுகிற மாதிரி இருந்தது. அதன் பிறகு அந்த சைக்கிள் ரிக்சா சிவ்வென்று ஓடத் தொடங்கியது.

அவரும் சீராக அத்துடன் ஓடினார்.

ரிக்சாக்காரனுக்கும் ஆச்சரியமாகிவிட்டது.

எங்கே அழுத்தம் கொடுக்கிறார். எங்கே இழுக்க முயற்சி செய்கிறார் என்றே தெரியவில்லை. கையை பாரில் சாதார ணமாக பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரிதான் இருந்தது.

சைக்கிள் ரிக்ஷா சிவ்வென்று ஓடியது.

அய்யனார் அவரின் அடுத்த சாகஸத்தைப் பார்த்து கணேசனைக் கட்டிக் கொண்டான்.

"கணேசா.. உண்மையைச் சொல்லுடா. யார்டா இவர்? எப்படிடா இப்படி முடியாத விஷயங்களை எல்லாம் ஊதித் தள்றார்" என்று அவனைக் கிண்டினான்.

"பேசாம வா... சாமிக்கு இதெல்லாம் மகா அல்பம்"

என்று மட்டும் கணேசன் சொன்னான்.

கொஞ்ச தூரத்தில் சாமியார் பெடலில் காலை வைத்து ஏறி சீட்டில் அமர்ந்து மிதிக்க ஆரம்பித்தார்.

ரிக்சாவும் பெட்ரோல் வாகனம் கணக்காக வேகத்தைக் கூட்டிக் கொண்டது. சாமியார் திரும்பி ரிக்சாக்காரரைப் பார்த்து ஒரு கள்ளச்சிரிப்பு வேறு சிரித்தார். தெருவில் போகின்ற வருகின்றவர்களும் அந்த ரிக்சாவின் ஓட்டத்தை ஒரு அதிசயமாகவே பார்த்தனர்.

"சாமி... மெள்ளப் போங்க. சரியா பிரேக் பிடிக்காது சாமி, நிறுத்தறது கஷ்டம் சாமி.." என்று ரிக்சாக்காரரும் பதிலுக்குப் பதறினார்.

"நீ பேசாம வா... உனக்கு எல்லாமே கஷ்டம். எனக்கு எல்லாமே விளையாட்டு."

"இல்ல சாமி. இந்த வேகம் வேண்டாம் சாமி. வண்டியை நிறுத்தறது கஷ்டம் சாமி. ஐய்யோ எதிர்ல பாருங்க ஒரு லாரி."

அவர் பதற எதிரிலும் ஒரு லாரி. பக்கவாட்டிலும் இட மில்லை. சாமியாரும் பிரேக்கைப்பிடித்துப் பார்த்து வேகம் குறையாமல் போக சரேலென்று முன்னால் எழுந்து குனிந்து முன்பக்க டயர் மேல் கைகளை வைத்து அழுத்தியபடி முயற்சித்தார்.

சில அடியிலேயே சக்கரமும் அவர் கைபிடித்த லாவகத் தில் வேகத்தை இழந்து கிரீச்சிட்டு நின்றது. லாரிக்காரனும்

முன்னால் பிரேக்கடித்து நிறுத்திவிட்டு "சாவுகிராக்கிங்களா, இப்படியா வருவீங்க" என்று கத்தினான். சாமியாரை அவனது கமெண்ட் குத்திக் குடைந்து விட்டது. நிமிர்ந்து ஒரு குத்துப் பார்வை பார்த்தார்.

"என்னய்யா பார்க்கறே..எடுய்யா வண்டியை பின்னாலே."

"நான்தான் எப்படியோ வண்டியை நிறுத்திட்டேன்ல எதுக்கு சாவு கிராக்கின்னுல்லாம் பேசறே."

"என்னத்த வண்டிய நிறுத்திட்டே இப்படித்தான் காட்டுத் தனமா வண்டியை ஓட்டுவியா?"

"தம்பி, திரும்பவும் நீ தப்பா பேசறே. நான் ரோட்ல வண்டியை வேகமாக ஓட்டினது வாஸ்தவம். ஆனா தப்பா ஓட்டலை. இது ஒன்வே, இதுல நான் போகலாம். ஆனா நீ வரக்கூடாது. தெரியும்தானே?"

"என்ன ரிக்சா, பார்க்க பிச்சைக்காரனாட்டம் இருந்துகிட்டு சட்டம் பேசறியா நீ... இப்ப வண்டியை எடுத்தேன். உன் ரிக்சா அப்படியே சட்னி ஆயிடும் தெரிஞ்சுக்க."

அவனும் வார்த்தையை வளர்த்தினான். அய்யனாரும் கணேசனும் நெளிந்தனர். ரிக்சாக்காரர் பதிலுக்கு கத்தினார். "ஏய், டுபாக்கூரு... ஒன்வேல நீ வந்துட்டு எங்ககிட்ட முண்டாதட்றியா?"

"தா... இவன்கிட்ட என்ன பேச்சு. நீ லாரியை எடு. ஒரு முட்டுமுட்டு அப்படியே சரிச்சுட்டு போய்கிட்டே இருப்போம். ஒண்றையணா ரிக்சாவை வெச்சுக்கிட்டு பெரிசா

டாடா சியாரா வெச்சிருக்கறவன் மாதிரி பேசறதப் பாரு.''

லாரி டிரைவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவன் டிரைவரை ரேக்கி விட, லாரி டிரைவரும் லாரியை திரும்ப ஸ்டார்ட் செய்தான்.

இனி பேசுவதில் பயனில்லை என்று நினைத்த சாமியா ருக்கு சட்டென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. ஓடிப்போய் எஞ்ஜின் புகை வெளியேறும் குழாயின் வாயை கையால் மூடிக்கொண்டு நின்றார்.லாரி டிரைவரும் சாவியைத் திருகி ஸ்டார்ட் செய்ய எவ்வளவோ முயன்றான். லாரி உறுமியது. ஆனால் எஞ்ஜின் ஸ்டார்ட் ஆகவில்லை. எட்டிப் பார்த் தவன் சாமியார் புகை போகமுடியாமல் மூடிக்கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து அரண்டு போய் விட்டான்.

"ஏய் பன்னாடை, கை வெந்து போயிடும்யா, எடுய்யா கைய.." கத்தினான்.

"பின்னால வந்து வழிவிடறேன்னு சொல்லு. கையை எடுக்கறேன்.''

"பார்ரா... இரு கையை இப்ப பொத்தல் ஆக்கறேன் பார்..'' சொன்ன ஜோரில் ஸ்டார்ட்டிங் சாவியை திரும்பத் திரும்ப திருகி கிளச்சிலும் அழுத்தம் கொடுத்தான்.

"கணேசா என்னடா இது? இவர் என்னடா இப்படி எல் லாம் ரகளை பண்றாரு.. பார்ரா தெருவே வேடிக்கை பாக்க றதை" இது அய்யனார்.

"பேசாம உக்காந்திரு.. சாமி பேர்ல ஒரு தப்பும் இல்லை.

லாரிக்காரன் தப்புக்கு இப்படி பண்ணாத்தான் வழிக்கு வரு வாங்க. பாத்துக்கிட்டே இரு..."

கணேசன் சமாளிக்க, டிரைவர் டிரைவிங் சீட்டை விட்டு இறங்கி அவரை நோக்கி ஓடினான். உலக அதிசயம் மிக்க காட்சி ஒன்றைப் பார்க்கிற மாதிரி பார்த்தான்.

ஏற்கனவே பல நூறுமைல் தூரம் புகையைக் கக்கி வந்த அந்த குழாய் அச்சு அசல் ஒரு நெருப்புக் குழாயாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கிட்டே போனாலே அனல் காந்தும். அதை எப்படி இந்த ஒல்லிக்குச்சிக் கிழவர் சர்வ சாதார ணமாக அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு வேளை சூடேறவில்லையோ? அதற்கும் வாய்ப்பில்லையே.

வெறிக்கும் அவனுக்குள் கன்னாபின்னாவென்று குழப்பம், சாமியார் ஒரு மாதிரி சிரித்தார். சிரித்தபடியே கையை விலக்கினார். டிரைவர் விலக்கிக் கொண்ட கையை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு தானும் தொட்டுப் பார்க்கும் ஆசை யோடு கையை அழுத்தமாக குழாய் துவாரத்தின் மேல் வைத்துப் பார்த்தான். அடுத்த நொடி கையை உஷ்ணம் தாக்கி விடுவதோடு அவனை பின்னோக்கித் தள்ளியது.

சாமியார் சிரித்தார். அவன் கையைப் பார்த்தான். அதில் வட்ட வடிவத்தில் தோல் கருத்து உப்பு நீரோடு சேர்ந்து ஒரு கொப்புளமாகவே உருவாகி விட்டிருந்தது. ஆனால் சாமியார் படு சகஜமாக இருந்தார். அவர் கையில் லேசாய் புகைக்கருப்பு மட்டும் ஒட்டியிருந்தது. அவன் அந்த நொடியே மிரண்டு போகத் தொடங்கினான்.

"என்னப்பா நாக்கு நீளமானவனே. என்ன பாக்கறே? உன்னைச் சுட்ட நெருப்பு என்னைச் சுடலியேன்னுதானே?"

"ஆமாம் எப்படி. எப்படி?''

அவன் கேள்வியில் விழ ரிக்சாக்காரரும். அய்யனாரும் கணேசனும் ரிக்சாவை விட்டு இறங்கி ஓடி வந்து சாமியாரை நோக்கி கும்பிட்டவர்களாய் "சாமி, போதும் சாமி, கிளம்புங்க சாமி. தெருவே வேடிக்கை பார்க்குது பாருங்க'' என்று கெஞ்சினார்கள்.

லாரிக்காரனும் பிரமிப்புடன் போய் லாரியில் ஏறி அமர்ந்து அதை பின்னால் எடுத்துச் செல்ல திரும்பவும் ரிக்சா முன்னேறியது.

ஒரு வழியாக கோவிலுக்கு வந்து சேர்ந்தது ரிக்சா. சாமியார் ரிக்சாக்காரருக்கு கூலி தருவதற்கு இடுப்பு முடிச்சில் பணத்தைத் தேட ஆரம்பித்தார். அவரோ சாமி காலடியில் கிடந்தார். அப்படியே பேசினார்.

"சாமி, காசெல்லாம் வேணாம் சாமி... நீங்க யாருன்னு தெரியாம சாதாரணமா நினைச்சு பேசினதுக்கு மன்னிச்சுடுங்க."

"எழுந்திருய்யா... எதுக்கு காலுலல்லாம் விழறே? இப்ப நான் உன் கால்ல விழுந்தாதான் கணக்கு சரியாகும். ஏன்னா பரமாத்மா எனக்குள்ளேயும் இருக்காரு, உனக்குள்ளேயும் இருக்காரு பாரு.''

பதிலோடு சரேலென்று அவர் காலில் விழுந்தார். ரிக்சாக்

காரரால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. கண்கள் கலங்கிப் போனார். நிமிர்ந்து எழுந்த சாமி அவர் தலையை வருடிக் கொடுத்தார். பிறகு ''நீ நாளைக்கு காலைல என்னை வந்து பார். உனக்கு நான் மூச்சுப்பயிற்சி சொல்லித்தரேன். அதை நீ தினமும் செய்தியானா வண்டி இழுக்கும் போது கஷ்ட மாகவே இருக்காது. என்ன..." என்று அவர் தலையை ஆட்டச் செய்தார். ஒரு வழியாக திரும்பி காத்துக் கொண் டிருந்த சில பக்தர்களையும் பார்த்து சிரித்தபடியே மண்டபத் தில் போய் அமர்ந்தார்.

கணேசனும் அய்யனாரும் அவர் அருகே சமமாக அமரவே அச்சப்பட்டனர்.

"உட்காருங்க..."

"இருக்கட்டும் சாமி, ஒரே ஒரு மணிநேரத்துல என் வாழ்க்கையையே மாத்திட்டீங்க. நான் என்னென்னு சொல் வேன்'' அய்யனார் உடைந்து போய் கண் கலங்கினான்.

"கலங்காதே.. போ.. உனக்கு இப்ப இருந்து நல்ல காலம் ஆரம்பம். யோக காலம் ஆரம்பம்னும் சொல்லலாம். நான் சொன்னாலும் சொல்லலேன்னாலும் நீ எனக்கு குருதான்.

இனிமே நீ எனக்கு மட்டும் குரு இல்ல. இந்த ஊர்ல இருக்கற சண்டியர்க்கெல்லாமும் குரு. அவங்களை தப்பு பண்ணவிடாம உழைக்க வை. போ..."

"நான் குருவா... எப்படி சாமி? நீங்க என்னென்னமோ செஞ்சீங்க... அதை எதை வெச்சு செஞ்சீங்கன்னு புரிஞ் சுக்கற அறிவு கூட எனக்கு கிடையாது. சும்மா குருன்னா.

எப்படி சாமி?''

"குருதான்... எல்லாம் புரியும்... போகப் போக ஒவ்வொண்ணா புரியும், கவலைப்படாதே கிளம்பு. இந்த நிமிஷம் பணத்தோட அந்த பங்காருங்கறவன் உன்னை சந்திக்க கிளம்பியிருப்பான்.

அந்த பணத்தை வாங்கி உன் முதலாளிகிட்ட திருப்பிக் கொடு. அப்படியே அந்த தலைவனை அதாவது அந்த முத்துலிங்கத்தையும் பார்த்துப் பேசு. நீ இனி எது பேசினா லும் அவன் கேட்பான். அவன்னு இல்லாம எல்லாருமே உன் பேச்சைக் கேட்பாங்க."

"எப்படி சாமி... எப்படி? நான் ஒரு சாதாரண மனுஷன் சாமி... உங்களுக்கு தெரிஞ்ச வித்தை எதுவும் எனக்குத் தெரியாதே."

"அதான் சொன்னேனே. தெரியவரும். ஒவ்வொண்ணா தெரியவரும். கிளம்பு.. என்னைப் பாக்க நிறைய பேர் காத்துக்கிட்டிருக்காங்க பார்..''

"நீங்க சொல்லிக்கொடுக்காம இதை எப்படி சாமி தெரிஞ் சிக்க முடியும்."

"நம்பு, தெரியவரும்னா தெரியவரும், கிளம்பு நேரமாவுது பார்..''

அவர் அவனை அனுப்புவதிலேயே குறியாக இருக்க கணேசனும் புரிந்தது போல் "கிளம்பு அய்யனார். சாமி சொன்னா அர்த்தம் இருக்கும்'' என்று பிடித்து இழுத்தான்.

அரைமனதாக அய்யனாரும் கிளம்பினான்.

திரும்பும் போது ஒயின்ஷாப் பாரில் சாமியார் செய்த சாகசங்களும், வழியில் ரிக்சாக்காரரிடம் செய்த சாகசங் களும் மனசுக்குள் சுழன்று சுழன்று வந்தன.

"கணேசா எனக்கு ஒரே பிரமிப்பா இருக்குடா. எப்படிடா, எப்படிடா ஒரு மனுஷனால இப்படி எல்லாம் நடந்துக்க முடியும். இதெல்லாம் மனுஷச்செயலா, இல்லை மாயா ஜாலம்னு சொல்றாங்களே அந்த மாதிரியாடா?''

கணேசன் அய்யனாரை அடக்கி இழுத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

6

***உ**லகில் எது எல்லாம் சாகசம் எனப்படுகிறதோ அது எல்லாம் ஒரு விதத்தில் மிகச் சாதாரணமான ஒன்றும் கூட.*

ஒரு சைக்கிளை ஓட்டுவதற்கு முன் இதன்மேல் ஏறி எப்படி ஓட்டப்போகிறோம் என்கிற பயம் இருந்தபடியே இருக்கும்.

இருந்தாலும் உலகில் லட்சக்கணக்கானோர் சைக்கிள் ஓட்டுவதைப் பார்த்திருப்பதால் அது கற்றுக் கொண்டால் வசப்பட்டு விடும். அது ஒரு வித்தை என்று மனம் நினைத்து கற்றுக் கொள்ளவும் துணியும்.

கற்றுக் கொள்ளும் போது நிறையமுறை கீழே விழு

வோம். எழுந்திருப்போம். அடிபடும். அதன்பின் மெல்ல நிதானம் வசப்பட்டு கீழே விழாமல் ஓட்டுவோம். ஓட்டத் தொடங்கி. கீழேயும் விழாமல் போன பிறகு ஒரு துணிவு வந்துவிடும். அதன்பின் வேகமாக ஓட்டுவது என்பது நிகழும். நாள் செல்லச்செல்ல இரு கைகளையும் விட்டுவிட்டு ஓட்டுவது, சைக்கிள் மேல் நின்று கொண்டு ஓட்டுவது என்று அதில் வித்தைகள் எல்லாம் புரியத் தொடங்கி விடுவோம்.

உண்மையில் சைக்கிள் ஓட்டத் தெரிந்த ஒருவருக்கும் தெரியாத ஒருவருக்கும் எந்த வேற்றுமையும் பார்க்கும் போது தெரியாது.

ஓட்டத் தெரிந்தவர் பயமில்லாதவர். ஓட்டத் தெரியா தவர் பயமுள்ளவர் என்கிற ஒரு வேறுபாட்டைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை, ஓட்டப்பழகும் போது அந்த பயம் மெல்ல நீங்கி ஒரு நிதானம், ஒரு லாவகம், ஒரு வித பேலன்ஸ் செய்யும் சூட்சும உணர்வு பிடிபடுகிறது.

இது பிடிபட்ட பிறகு சைக்கிள் ஓட்டுவது என்பது ஒரு பெரிய விஷயமில்லை. ஒரு சாதாரண செயல் என்றாகி விடும்.

இது எல்லா சாதனைகளுக்கும் பொருந்தும். பிடிபடும் வரை அது பெரிதாக, புரியாத ஒன்றாக, புரிந்து கொள்ளவே முடியாத ஒன்றாகவெல்லாம் கூட தோற்றம் தரும், பிடிபட்டு விட்டாலோ இவ்வளவுதான் என்றும் தோன்றும்.

கரிமா சித்தியும் அப்படித்தான். மூச்சுப் பயிற்சியால் இது வசப்பட்டு விட்டால் இது பெரிதாகத் தெரியாது. கரிமா முதலான அஷ்டமாசித்திகளுக்கான மூச்சுப் பயிற்சி

என்பது பிராணாயாமப் பயிற்சியால் மட்டும் வந்து விடுவதில்லை.

நமது சரீரத்தில் தொப்புளுக்கு அருகில் கண்ட மூலதாரணை என்று ஒரு பாகம் உள்ளது. உடம்பின் சர்வ நாடிகளின் மூலாதாரப்பகுதி இது. இதை உணர்ந்து நமது மனதை அங்கே ஒரு நிலைப்படுத்த பழக வேண்டும். அந்தப் பழக்கத்திற்கு பிறகே கிளை வாயு வான நாகனை நாம் பிரத்யேகமாக கட்டுப்படுத்த இயலும்.

நாகனை கட்டுப்படுத்தி இயக்கக் கற்றுக்கொண்டு விட் டால் உடல் பாறை போல் கனப்பதில் இருந்து, பிறரால் துளியும் அசைத்துப் பார்க்க முடியாத ஸ்திரமான அசையா நிலைக்கு உள்ளாவது வரை எல்லாம் சாதார ணமாகி விடும்.

இந்த நிலைக்கு நாம் சென்று விட்டால் ஒரு மரத்தையே பிடுங்கி எறியும் வல்லமையுள்ள புயற் காற்றாலும் கரிமா புரிபவரை அசைக்க முடியாது.

சர்சர் என்று அம்பு போட்டது போல அய்யனார் வீட்டு முன் ஜீப்புகளும், கார்களும் வந்து நிற்க அதிலிருந்து திபுதிபுவென்று பலர் இறங்கினார்கள்.

குறிப்பாக பான்பராக்கை சதா மென்றபடி கழுத்தில் ஒரு தாம்புக்கயிற்றின் கனத்துக்கு தங்கச்சங்கிலி அணிந்திருக்கும் முத்துலிங்க தாதாவும் அதில் இருந்தான்.

அவனைச் சுற்றி அவன் அடி வருடிகள்.

அதில் பிரதானமாய் பங்காரு.

பங்காரு முன்னால் நடந்தபடி முத்துலிங்கத்தை பார்த்துக் கொண்டே சென்றான்.

அவர்களைப் பார்த்து தெருவே புற்றுப்பாம்புகளைப் போல உள்ளடங்கி விட்டது.

தெருவில் ஈ காக்கை இல்லை.

அய்யனார் வீட்டில் அய்யனாரின் அம்மா கன்னியம்மாள் கிழிந்த துணிகளை தைத்துக் கொண்டிருக்க மூன்று சகோத ரிகளும் ஆளுக்கொரு வேலையாக இருந்தனர். திபுதிபு வென்று முத்துலிங்கம் வருவதைப் பார்த்து மூர்ச்சிக்காத குறையாக அவனைப் பார்த்தனர்.

"அம்மா குருசாமி இல்லீங்களா?" முத்துலிங்கத்துக்கு முன்னால் வந்த பங்காரு கையை கட்டிக்கொண்டு மிகப் பணிவாகக் கேட்டான்.

சில நேரங்களில் வில்லன்கள் இப்படி பணிவின் சிகர மாய் நடிப்பது கூட ஒரு மேனரிஸம்தானே?

மூத்தவள் சகுந்தலா அவன் நடிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு மருண்ட கண்களோடு "நீங்க யாரைக் கேட் கறீங்க?" என்றாள்.

"நம்ம தம்பியைத்தானுங்க. அவர் பணத்தைக் கொடுக்க வந்திருக்கோம், அப்படியே அண்ணன், தம்பியைப் பார்க்க ஆசைப்பட்றாரு."

அவன் பேச்சோடு அய்யனார் திருடுக்கொடுத்த தோல் பையை மிகப் பணிவாக அவர்கள் முன் நீட்டினான். அந்த

நிமிஷம் ஒரு புலி எதற்காக இப்படி பூனை வேஷம் போடு கிறது என்கிற கேள்விதான் அவர்களுக்குள். அந்தப்பையை கை நீட்டி வாங்கக்கூட பயமாக இருந்தது.

"வாங்கிக்குங்க... அதுல ஐம்பதாயிரம் சில்லரை இருந் துச்சு. அப்படியே திரும்பிக் கொடுத்துட்டோம். வாங்கிக் கங்கம்மா" பங்காரு கெஞ்சினான். முத்துலிங்கமோ அந்த ஓட்டை வீட்டை பார்வையால் அளந்து கொண்டிருந்தான். வாய்ப்பாட்டும் பான்பராக்கை ரைஸ்கிரைண்டர் கணக்காய் அரைத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

''வாங்கிக்கங்கம்மா..'' அவனிடம் மீண்டும் குழைவு.

"நீ... நீங்களா திரும்பித் தர்றீங்க?"

கன்னியம்மாள் எப்படியோ அந்தக் கேள்வியை மட்டும் கேட்டு விட்டாள்.

"ஆமாம்மா.. நாங்களேதான்.. எங்களுக்கு இனிமே தம்பி தான்மா எல்லாம். இந்தப்பணம் மட்டுமில்ல. நாங்க இனி வாங்கப்போற எல்லா தண்டல் பணமும் கூட தம்பிக்குத் தான். அது பார்த்து எங்களுக்கு எவ்வளவு கொடுக்குதோ அதை நாங்க வாங்கிக்கறோம்."

கன்னியம்மாளுக்கு பகீர் என்றது. கத்தி போய் வால் வந்த கதையாக என்ன இதெல்லாம். ஏன் இவர்கள் இப்படி பேசுகிறார்கள் என்று குழம்பிப் போனாள். தன் மூன்று பெண்களையும் திரும்பிப் பார்த்து "உள்றப் போங்கடி" என்றாள் வேகமாக. ஏதோ ஒரு விபரீதம் நடக்கப் போகி றது என்றது அவளது உள்ளுணர்வு.

அவனோ பரிதாபமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவளைப் பார்த்தான். அவனுக்குப்பின்னால் புதர் போன்ற தாடி, மீசையுடன், கைலிக்கட்டும் கோடு போட்ட பட்டன் போடாத சட்டையுமாய் பல ரவுடிகள். சிலர் கையில் அரி வாள் இருந்தது. ஒருவன் ஒரு நூலை சுற்றிச்சுற்றி அவிழ்க் கிற மாதிரி சைக்கிள் செயினை சுற்றிச்சுற்றி அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதே சமயம் வீட்டுக்கு சொற்ப தூரத்தில் அய்யனாரும், கணேசனும் வந்து கொண்டிருந்தனர். அய்யனார் நடந்து வரும் போதே ரிக்சாவை இழுக்கும்போது சாமியார் இழுத்து மூச்சைப் பிடித்தது மாதிரி செய்து பார்த்து கையையும் ஆவேசமாக வீசிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

"என்னடா பண்றே?"

"சாமி மூச்சுப்பிடிச்சு வண்டியை இழுத்தாருல்ல, அதான் செஞ்சு பார்த்தேன்."

"அடேங்கப்பா.. பார்த்தே நீ கத்துக்கிட்டியாக்கும். அவர் அதை கத்துக்க எங்கெல்லாம் போனார். தெரியுமா?"

"எங்கெல்லாம்?"

"எனக்குத் தெரிஞ்சு அவர் போகாத மலை இல்ல. குறிப்பா இமயமலைல மட்டும் சாமி பலவருஷம் இருந்து ருக்காரு. குளிர் ஆளைச் சாப்பிடற இடம் அது. அங்கயே சாமி கோவணத்தோடதான் இருந்துருக்காரு தெரியுமா?"

"அப்படியா... எனக்கென்னமோ அவர் எனக்குள்ள பூந்து

கிட்டு உம்.. மூச்சை இழு, விடுன்னு சொல்ற மாதிரியே இருக்கு.''

"இருக்கும்... இருக்கும்... அதான் உன்னையே தன் குருன்னு சொல்லிட்டாரே."

"அதாண்டா புரியல கணேசா... வெளியில யார்கிட்டே யாவது சொன்னா சிரிக்கமாட்டாங்க?"

அவன் கேட்க "நிச்சயமா" என்று கணேசனும் சிரிக்க, லாரி ஒன்று ஸ்டார்ட் ஆகாமல் சிலரால் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. லாரி நிறைய இரும்புகிராதிகள், கர்டர்கள்.

தள்ள முயற்சிப்பவர்களோ எண்ணி நான்கு பேர். அவர் களும் வியர்த்து ஒழுகிப் போயிருந்தனர். கணேசனையும் அய்யனாரையும் பார்த்த அவர்களில் ஒருவன் "சார் கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணுங்க சார்'' என்றான்.

கணேசனும் மறுக்காமல் பாடியின் பின்புறம் டயரை ஒட்டி நின்று கொண்டு தள்ளத் தயாரானான். அய்யனாரும் பக்கத்திலேயே நின்று தள்ளத் தொடங்கினான்.

''உம்... உம், ஆகட்டும் ரெடி ரைட்" காக்கிச் சட்டைக் காரன் குரல் கொடுக்க லாரியும் லேசாக அசைந்து நகர அய்யனாருக்குள் திடீரென்று ஒரு ஆவேசம்.

காதுக்குள் யாரோ ஒருவர் "உம்.. உபானத்துல போ, மூச்சை இழு, கண்டதாரணைல நிறுத்து. எதையும் சிந்திக் காதே. நீ இப்ப ஒரு மலையை அசைக்கப் போறே. அதை அப்படியே தூக்கி வீசப்போறே. உம்... உம்," என்று குரல்

கொடுத்த மாதிரி இருக்க, அவனும் மூச்சுக்காற்றை ஆவேசமாக உள் இழுத்து கண்களை மூடிக்கொண்டு அதை மார்புக்கூட்டுக்கு கீழேயும் கொண்டு சென்று மொத்த உடம்பையும் விரைப்பாக்கி இரு உள்ளங்கையிலும் உச்ச பச்சம் அழுத்தம் கொடுத்து லாரியைத்தள்ள லாரி படுவேகமாக ஓட ஆரம்பித்தது.

''உம்... உம்... உம்...!"

காதுக்குள் தொடர்ந்து உற்சாகப்படுத்தும் ஒரு குரல் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில் நடுவிலேயே மற்றவர்கள் ஓடமுடியாமல் அப்படியப்படியே உதிர்ந்து விழ அவன் ஒருவன் மட்டுமே அந்த லாரியை தள்ளியபடியே ஓடிக் கொண்டிருந்தான். லாரியும் ஸ்டார்ட் ஆகி புகையை சீற்றத்துடன் கக்கியபடியே பிரேக் அடித்து நின்றது.

காக்கிச் சட்டைக்காரன் ஓடி வந்தான். பயங்கர வியப்புடன் அய்யனாரைப் பார்த்தான். அய்யனார் குளத்தில் குளித்து விட்டு ஈரம் சொட்ட எழுந்து வந்தவன் மாதிரி இருந்தான்.

"என்ன சார் நீங்க... ஒத்தை ஆளா இந்த தள்ளு தள்ளிட்டீங்களே. என்னால நினைச்சே பார்க்க முடியலை சார்" என்றான். கணேசனும் அப்பொழுதுதான் வந்து சேர்ந்தான்.

"அய்யனார்... என்னடா இது? நீ பாட்டும் பிசாசாட்டம் லாரியை தள்ளிகிட்டே போயிட்டே" என்று அவனும் பெருமூச்சு விட்டான்.

"நான் எங்கடா தள்ளினேன்.. என் காதுக்குள்ள ஒருத்தர் உக்காந்துட்டு உம் மூச்சை இழு. உபானத்துல போ கண்ட மூலதாரணைல மனசை வைன்னுல்லாம் சொல்ற மாதிரி இருந்தது. நானும் பிடிச்சு ஒரே தள்ளு... ஆனா அது இப்படி இவ்வளவு வேகமா ஓடும்னு எனக்கே தெரியல."

அய்யனார் சொல்லி முடிக்க லாரிக்காரன் ஒரு நன்றி யோடு புறப்பட்டுப் போனான். ஆனால் கணேசன் முகத்தில் ஒரு புதுவித சிந்தனை.

"கணேசா என்ன யோசனை?"

"ஒண்ணுமில்லடா... சாமி சொன்னது எப்படி நடக்க போகுதுன்னு யோசிச்சுகிட்டே இருந்தேன். இப்ப நீ பேசி னதை கேட்டபிறகு புரிஞ்சு போச்சு."

"என்ன புரிஞ்சுருச்சு?"

"டேய், நீ ரொம்ப கொடுத்து வெச்சவண்டா. எனக்கு பல வருஷமா சாமியைத் தெரியும். ஆனா அவரோட கருணை எனக்கு இந்த நொடி கிடைக்கல. ஆனா நீ அப்படி இல்லடா, அவர் உனக்குள்ள பரிபூரணமா நிரம்பிட்டார்டா."

"இது என்னடா உளறல்?"

"உளறலா,சத்தியம்டா.. அஞ்சாறு பேரால ஒரு அங்குலம் அந்த லாரியை தள்ள முடியலை. ஒரே ஒருத்தன் நூறு மீட்டர் ஓட்டப்பந்தயக்காரன் மாதிரி ஓடித்தள்ளினியே. இன் னும், புரியல உனக்கு?"

"அப்ப காதுல கேட்ட குரல். அவரோடதா?"

"அந்த ஆராய்ச்சி இப்ப எதுக்கு. அதான் சொல்லிட் டாரே போகப்போக எல்லாம் புரியும்னு. இன்னும் எவ்வளவு இருக்கோ?"

கணேசன் வியக்க அய்யனாரிடமும் ஆழ்ந்த சிந்தனை வியர்வையை வழித்துப்போட்டுக் கொண்டே தொடர்ந்து நடந்து தெருமுனைக்கு வந்தபோது சிலீர் என்றது.

வீட்டுவாசலில் கார்களும், ஜீப்புகளும் பயமுறுத்தின.

"அய்யனார்... சாமி சொன்ன மாதிரி அந்த பங்காரு வந்துட்டான்னு நினைக்கறேன். வாடா சீக்கிரம்." இருவரும் வேகமாக நடந்தனர்.

தெருவில் ஈ காக்கை இல்லை. எல்லாம் வந்திருக்கும் கோஷ்டியின் எதிரொலி.

"கணேசா.. பயமா இருக்குடா... அந்த பங்காரு வீட்ல யாரையும் எதுவும் பண்ணாம இருக்கணும்டா."

"பயப்படாம வா... உன்னை நம்பு, சாமியை நினைச் சுக்கோ, வா சீக்கிரம்."

"கணேசனிடம் நடை ஓட்டமாகியது. அவர்கள் வருவதை ரவுடிப்பட்டாளமும் பார்த்தது."

"அண்ணே குருஜி வந்துட்டாரு." என்று ஒருவன் அலறி னான். உள்ளே வீட்டு வாசல்படி அருகிலேயே அந்த முத்துலிங்க தாதா ஒரு நாற்காலியை போட்டு உட்கார்ந் திருந்தான். பங்காரு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். வாசற்படியில் கன்னியம்மாள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அய்யனார் வரவும், அவள் பதட்டமடையத் தொடங் கிளாள்.

"அய்யா.. வாய்யா.. எங்கைய்யா போய்ட்டே. என்னய்யா நடக்குது இங்கே. இவங்கல்லாம் அரைமணி நேரமா உனக் காக வந்து உட்கார்ந்துகிட்டிருக்காங்கய்யா."

மகனைப் பார்த்து பதறினாள். அய்யனாரும் பங்காருவை யும், முத்துலிங்கத்தையும் பார்த்தான். முத்துலிங்கம் பச்சைப் பாம்பு இறையை விழுங்குமுன்பு கூர்மையாக பார்க்கின்ற மாதிரி அய்யனாரைப் பார்த்தான்.

கணேசன் துணிச்சலாக பேச ஆரம்பித்தான்.

"என்ன பங்காரு... எங்கே வந்தே?"

"என்னங்கண்ணே.. தெரியாத மாதிரி கேக்கறீங்க. நம்ம குருகிட்ட அடிச்ச பணத்தை கொடுத்துட்டு போகத் தாண்ணே வந்துருக்கோம்."

"வந்து அரைமணி நேரம் ஆச்சுன்னு அம்மா சொல் றாங்க. பணத்தை கொடுக்க வந்தா கொடுத்துட்டு போறதுக் கென்னய்யா. அரைமணி நேரம் இங்க என்னய்யா வேலை உங்களுக்கு?"

"தலைவர் குருஜியை பாத்து பேசணும்னாரு, அதான்."

பங்காரு பணிவாகத்தான் பதில் சொன்னான். அடிபட்ட வன், பிளாஸ்த்திரி கட்டெல்லாம் போட்டிருந்தான்.

ஆனால் முத்துலிங்கமோ எந்த பதட்டமும் இல்லாமல் ஒரு பான்பராக் பொட்டலத்தை பிரித்து உள்ளங்கையில்

கொட்டி அதை ஊதியபடி இருந்தான்.

"என்ன விஷயம்?" அய்யனார் துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு முத்துலிங்கம் முன் நிமிர்ந்தான். முத்துலிங்கம் முன்னால் யாரும் இப்படி எல்லாம் கேள்வி கேட்டு விரைப் பாக நின்றதில்லை, அவனது வரலாறு அப்படி!

கிட்டதட்ட இருபது கொலைகள். நாற்பது வழக்குகள். பல வருஷ சிறை வாசம், உடம்பிலும் ஏகப்பட்டதழும்புகள். அதில் முகத்தில் இடது கன்னத்தில் ஒன்று.

பான்பராக்கை வாயில் போட்ட முத்துலிங்கமும் அந்த தழும்பை விரலால் நிரடியபடியே அய்யனாரைப் பார்த்தான்.

"கேக்கறேன்ல.. என்ன விஷயம்?" அய்யனாரும் போலி தைரியத்தில் பிடரியை உசுப்பினான்.

முத்துலிங்கம் நிதானமாக பக்கத்திலேயே வாயில் போட்ட பான்பராக் எச்சிலை ப்ரூச் என்று துப்பி விட்டு கையையும் தட்டிவிட்டுக் கொண்டு எழுந்தான்.

அய்யனாருக்கு அடிவயிற்றைப் பிரட்டத் தொடங்கியது.

"கேள்விப்பட்டேன். உன்னைப்பத்தி நிறையவே கேள்விப் பட்டேன்" என்று முத்துலிங்கமும் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

"அதுக்கு?"

"பாராட்டிட்டு போக வந்தேன்பா. ஒரு ஆள். ஒரே ஒரு ஆள். அதுவும் வத்தலும் தொத்தலுமான ஒரு கிழட்டு ஆள் என் ஆளுங்களை அடிச்சு பஞ்சராக்கியிருக்கான்னா அதுக்கு நிறைய தில்லு வேணும்ல? அதை பாராட்ட

வேண்டாம்."

"முத்துலிங்கம்... உன் பாராட்டை தூக்கி உடப்புல போடு. இப்ப இடத்தை காலிபண்ணு."

"அவசரப்படறியே நைனா.. இது ரொம்ப ஆபத்து."

"எனக்கா... உனக்கா?"

அய்யனார் நறுக்கென்றுதான் கேட்டான். முத்துலிங்கத் திடம் யாரும் இப்படி வசனம் பேசியதுமில்லை. அவன் மீசை துடித்தது. மீண்டும் கன்னத்து பருவை தேய்த்து விட்டுக் கொண்டவன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டான். செயற்கையாகவும் சிரித்தான். சிரித்தபடியே, "நீ ரொம்ப அவசரப்படறே. இந்த ஊர்ல உன்ன மாதிரி ஒருத்தன் இருக்கறது. எனக்குத் தெரியாம போயிடிச்சு. மதிச்சு உன் வீடு தேடி வந்துருக்கற என்கிட்ட நீ இப்படி திமிறா பேசறது கொஞ்சமும் நல்லா இல்லை அய்யனார்." என்ற முத்துலிங்கம் தன் கூட்டத்தை பார்க்க அவர்கள் அவசர மாக ஒதுங்கி இருவரும் தனியாக பேச வழி செய்து கொடுத்தனர்.

"உன் வீரமும் வித்தையும் வீண் போகக்கூடாதுன்னுதான் உன்கிட்ட ஒரு ஒப்பந்தம் பண்ணிக்க வந்துருக்கேன், என்னைப் பாத்து பயந்த என் ஆளுங்களை உன்னைப் பார்த்தும் பயப்பட வெச்சுட்டே. அப்படிப்பட்ட நீயும், நானும் சேர்ந்து நின்னா இந்த ஊர் மட்டுமல்ல, இந்த நாடே நம்மளப் பார்த்து பயப்படும். எலெக்சன்ல போட்டி போடாம எம்.எல்.ஏ. ஆகி, மந்திரியாகி, சென்ட்ரல் கவர்மென்ட்டுக்கு

கட்டுப்பட்டவங்களா இந்த நாட்டை ஆளாம, தன் னிச்சையா நாம இந்த நாட்டையே ஆட்டி வைக்கலாம், தினம் தினம் காலடில பணம் கொட்டும். இப்படி ஒரு ஒப்பந்தத்தை நான் போட்டுக்க மாட்டேனான்னு பல மந்திரிங்களே ஏங்கிகிட்டு இருக்காங்க. ஆனா அவங்களை நான் பெருசா நினைக்கல. உன்கிட்ட இருக்கற வித்தை யைதான் பெரிசா நினைக்கறேன். என்ன சொல்றே?"

அவன் கேள்வி அவனிடம் முடிந்தாலும் பார்வை கன்னி யம்மாள் மேலதான் முடிந்தது. அவள் கதறினாள்.

"அய்யனார்.. வேண்டாம்டா. இவங்க சாவகாசமே வேண் டாம். இவங்க உன்கிட்ட அப்படி எதைக்கண்டுடா பயப்பட றாங்க?"

"அம்மா நீங்க சும்மா இருங்க, அய்யனார் பத்தி உங் களுக்கே தெரியாது. அவன் பதினோறு வருஷம் படாத பாடுபட்டு பல சித்திகளை அடைஞ்சவன். சுண்டு விரலால ஒரு யானையை சாச்சுடுவான். ஆனா இதை ரொம்ப ரகசியமா வெச்சிருந்தான். எனக்கு உண்மை தெரிஞ்சிருந் தாலும் வெளிய சொல்லக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்டான்.

இன்னிக்கு இவங்க இவன்மேலேயே கைய வைக்கவும். இவனால சும்மா இருக்க முடியலை. அதான் இவங்கல் லாம் இப்படி வீட்டுக்கே வந்து கால்ல விழறாங்க."

கணேசன் கன்னியம்மாவை கட்டிப்போட சாமர்த்தியமாக ஒரு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டு முத்துலிங்கத்திடம் வந் தான்.

"இதோபார், நீயும் உன் கூட்டமும் திருந்தணும். நீங்க உழைச்சு வேலை செஞ்சு பிழைக்கணும். அதுக்காகத்தான் உயிரோட விட்டுவெச்சுருக்கோம். நீ இப்படி வந்து பேரம் பேசறதுக்காக இல்லை.நான் மாறமாட்டேன். இப்படியேதான் இருப்பேன்னா.உனக்கும் உன் கூட்டத்துக்கும் என் நண்பன் அய்யனார் சார்பா ஒரு எச்சரிக்கை செய்யறேன். அவ்வ ளவு பேரும் வருஷக் கணக்குல கோமாவுல படுத்த படுக்கையா இருக்கும் படியாயிடும். இதுதான் முதலும் கடைசியுமான எங்க பதில், இப்ப நீ இடத்தை காலி பண்றியா?"

கணேசன் பேச்சோடு அவனது காரை நோக்கி கையைக் காட்டினான். முத்துலிங்கம் முகம் சூம்பிப் போய்விட்டது. கண்ணில் செவ்வரியும் ஓடியது. இடுப்பில் ஒளிந்திருந்த பிச்சுவாக்கத்தி என்னை எடுத்து ஒரே செருகி செருகி விடு என்று சொல்கிறமாதிரி உணர்ந்தவன் கையைக்கூட அங்கே கொண்டு சென்றான். அது தெரிந்த பங்காரு மின்னல் வேகத்தில் இறங்கினான்.

"தலைவா வேண்டாம்... துப்பாக்கி தோட்டாவாலையே இவங்களை எதுவும் செய்ய முடியாதுங்கறதுதான் உண்மை. நீங்க பிச்சுவாவை எடுத்து குத்தப்போய் பதிலுக்கு குருஜி அட்டாக் பண்ணா அவர் சொன்ன மாதிரி கோமாதான். பேசாம வந்துடுங்க"

பேச்சோடு கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு நடந் தான்.

ஜீப்களும், கார்களும் சீற்றமுடன் திரும்பி ஓடத் தொடங்கின.

தெருவெங்கும் புழுதி மூடியது.

கன்னியம்மாள் குழம்பிப் போயிருந்தாள். ஓடிவந்து அய்யனாரைக் கட்டிக் கொண்டு "அய்யா.. என்னடா நடந்துச்சு. சாமியாரை பாக்கறேன்னுதானடா போனீங்க. கணேசன் உன்னைப்பத்தி என்னவெல்லாமோ சொல்றானேடா, என்னடா விஷயம்?'' என்று சட்டையை உலுக்கினாள்.

தெருவும் மெல்ல வெளியே வந்து ஆச்சரியமாகப் பார்த்தது.

"அம்மா உள்ற போய் பேசுவோம். எல்லாரும் பாக்கறாங்க பாருங்க." என்று கணேசன், அய்யனாரையும் அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான். அய்யனாரின் அக்காக்களும் வந்து நிற்க நடந்ததை எல்லாமும் வரி விடாமல் சொல்லி முடித்தான்.

"அப்ப இதெல்லாம் அந்த சாமியாரால வந்த மாற்றங்களா?" சகுத்தலா பெருமூச்சோடு மோவாய்க்கு கையை கொண்டுப் போனாள்.

"ஆமாங்க்கா... அவர் பெரிய யோகி. வர்மம், சிலம்பம். சித்துன்னு பல விஷயம் அவருக்கு அத்துபடி. ஆனா அதை எல்லாம் இதுநாள் வரை வெளிக்காட்டிக்காமலே இருந்தார். அய்யனாரைப் பார்க்கவும் பரிதாபப்பட்டு அதுல கொஞ்ச வித்தையை காட்டினார்.

அதான் அரண்டுபோய் இங்க வந்துட்டாங்க. இனி எந்த நாளும் இந்த பக்கம் தலை வெச்சுக் கூட படுக்க மாட் டாங்க."

"அவன் முறைச்சு பார்த்துட்டு போனதைப் பார்த்தா அப்படி தெரியலியேப்பா.''

"கவலைப்படாதீங்க.. அப்படியே ஏதாவது வாலாட்டினா லும் அய்யனாருக்கு சமாளிக்கத் தெரியும்."

"இவன் எப்படிடா சமாளிப்பான். அவர்னா சாமியார். காடுமலைன்னு அலைஞ்சு நாலு விஷயத்தை கத்து வெச் சுருக்கறவர். இவனுக்கு என்னடா தெரியும். அவனுங்க ஏடா கூடமா ஏதாவது பண்ணிட்டா."

"இல்லம்மா... எதுவும் நடக்காது. அய்யனாருக்கு இனி தான் நல்லகாலம் ஆரம்பம்னு சாமி சொன்னார். அதை நான் வர்ற வழியிலேயே ஒரு லாரி ரூபத்துல பார்த் துட்டேன்.

அய்யனார் பெரிய அதிர்ஷ்டசாலிம்மா. சிலர் கோடானு கோடி வருஷம் தவம் இருப்பாங்கம்மா. ஆனா அவங்க முன்னாலல்லாம் சாமி வரவே வராது. சிலர் எதுவுமே செய் யாம எனக்கென்னன்னு இருப்பாங்க. சொல்லப் போனா சாமியாவது பூதமாவதுன்னு அதை திட்டக்கூட செய்வாங்க. ஆனா சாமி அவங்க முன்னாடி ஓடி வந்து நிற்கும்.

முதல் ரகத்துக்கு உதாரணம் நான்.

இரண்டாவது ரகத் துக்கு உதாரணம் அய்யனார்.

கணேசன் பேசப்பேச கண்ணீர் பெருகிவிட்டது.

"கணேசா என்னடா... எதுக்கு அழறே?"

"என்னால அழாம இருக்க முடியலைடா. உன்னைப் பார்த்தா எனக்கு பொறாமையா கூட இருக்குடா. எப்ப டியோ உன்னால இனி எல்லாருக்கும் நல்லது நடந்தா சரி. அந்த முத்துலிங்கம் திரும்பவந்து பேரம் பேசினா அவனை தண்டிக்கத் தயங்கிடாதே. அதே சமயம் அவன் ஊர்ல தப்பு தண்டாவுல ஈடுபடாமலும் நீ பாத்துக்கணும், சாமி அதுக்கா கத்தான் உன்னை தேர்ந்தெடுத்து உனக்குள்ள நுழைஞ்சி ருக்காரு. ஞாபகம் வெச்சுக்கோ. நான் வரட்டா?"

உரிய எச்சரிக்கைகளோடு கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

சகுந்தலா, சுசிலாவிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"சுசீ... நடக்கறதெல்லாம் என்னடி, கனவா இல்லை நிஜமா?"

7

கண்ட மூலதாரணையோ, இல்லை பிராணாயாம யோகப் பயிற்சிகளோ, எதையும் செய்வதற்கு அபார திட சித்தம் மிக அவசியம்.

இது இல்லாத நிலையில் இந்த யோகமும், சித்திகளும் வெறும் கற்பனையாய், நம்ப முடியாத ஒன்றாகவே

தோற்றம் தரும்.

திட சித்தம் என்பது மனம் சார்ந்தது.

எவர் ஒருவருக்கு மனதில் சலன சஞ்சலங்கள் இல்லையோ அவருக்கு திட சித்தம் சாத்யம். ஒரு இடத்தில் திட சித்தத்தில், தியானத்தில் அமர்ந்து விட்டால் மலைப் பாம்பே வந்து சுற்றி வளைத்தாலும் மனதை கண்ட மூலத்திலிருந்து விலக்கக் கூடாது.

இப்படிப்பட்டவர்கள் உடலில் ஒரு மயிர்க் காலளவு அசைவு கூட இருக்காது. இப்படிப்பட்டவர்கள் மட்டுமே மூச்சுப் பயிற்சியில் முன்னேறி உள் உடற்கூறு பற்றிய ஞானத்திலும் விரிவடைந்து, உறுப்புகளையும் தன்னிச்சையாக ஆட்டுவிக்க முடியும். இப்படிப் பட்டவர்கள் எந்த ஆதாரமும் இன்றி அந்தரத்தில் பத்மாசனத்தில் அமரலாம். நீரின் மேலும் மூழ்காமல் மிதக்கலாம். பாம்பு புற்றே கட்டினாலும் அதனால் செயலிழக்காமல் தியானத்தில் நீடிக்கலாம். விஷத்தைக் குடித்து அதை உடலில் செயல் படுத்த விடாமல் தடுக்கலாம். பார்வையால் ஒரு ஈரத்துணியை கூட நெருப்பால் எரிக்கலாம். ஒருபடி மேலே போய் நேத்திரக் களரி போல எதிரில் உள்ள மிகமிக திடமான பொருளைக் கூட அசைத்து வீழ்த்தலாம்.

உலகின் பௌதீக விதிகள் இவர்களிடம் அடிபட்டுப் போகும் இது சத்தியம். நிச்சயம்!

தனது ஒட்டைச் சைக்கிளில் பணப்பையோடு புறப்பட்ட அய்யனாரை தெருவே புதிய மரியாதையோடு பார்த்தது. ஒரு பெரியவர் அய்யனாரை நிறுத்தி "ராஜா அந்த தாதாப்பய கோஷ்டியை உண்டு இல்லைன்னு பண்ணிட்டே

யாமே கேள்விப்பட்டேன். என்னால நம்ப முடியல. நீ நிஜமா பெரிய வீரன்தான்" என்று பாராட்டி கைகுலுக்கினார். அய்யனாருக்கு பெருமிதமாக இருந்தது. கூச்சமாகவும் இருந்தது. சாமியாரின் செயலுக்கு தனக்குப் பாராட்டா என்று மனதுக்குள் கேட்டுக் கொண்டவன் அந்த பெரியவர் தொடர்ந்து புகழ இடம் கொடுக்காதபடி கிளம்பினான்.

தெருவில் சில குட்டி ரவுடிகளும் இருக்கிறார்கள். டீக்கடைகளுக்கு வெளியில் சிகரெட்டை இழுத்துக் கொண்டு சத்தமாய் சிரித்துப் பேசி அளப்பறை செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

அய்யனார் சைக்கிளில் வருவதைப் பார்க்கவும், சிகரெட்டைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு வாயைக்கூட ச்சூ, ச்சூ என்று சுத்தப்படுத்திக் கொண்டனர்.

பஸ் ஸ்டாப்பில் டீச்சரம்மா ஒருவர் "அய்யனார். யூ ஆர் ரியலி கிரேட்" என்று சற்று கத்தியே பாராட்டினாள்.

அய்யனாருக்கு சிறகில்லாமல் பறக்கிற மாதிரிகூட இருந்தது. எதிரில் இரண்டு போலீஸ் கான்ஸ்டபிள்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கும் செய்தி போயிருந்தது.

அய்யனாரைப் பார்த்து மரியாதையாக சல்யூட் அடித்தார்கள். அந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சரவணசிவம் இப்போது போனால் என்ன செய்வார்?

அய்யனார், சைக்கிளை மிதிக்கையில் தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான். அவரது அலட்சியமும், கேஸை ஃபைல் பண்

ணாமல் இழுத்தடித்துப் பேசியதும் ஞாபகத்தில் உரசின. சைக்கிளை ஸ்டேஷன் நோக்கிச் செலுத்தினான். தோளில் குறுக்குவாக்கில் தொங்கியபடி இருந்தது அவனது கலெக் ஷன் பேக்.

ஸ்டேஷனை நெருங்கியவன் சைக்கிளை ஒரு ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

ஏட்டும், ஹெட் கான்ஸ்டபிளும் அவனை ஏதோ ஒரு அபூர்வ ஐந்துவைப் பார்க்கிற மாதிரி பார்த்தனர்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சரவணசிவமும் பார்த்துவிட்டு சற்று தடுமாற்றத்தைக் காட்டினார் முகத்தில்.

அவன் தன் கலெக்ஷன் பேக்கைக் காட்டினான்.

"அவங்களா கொண்டுகிட்டு வந்து கொடுத்துட்டாங்க. கேள்விப்பட்டிருப்பீங்களே."

நேராக சுற்றி வளைக்காமல் விஷயத்தைத் தொட்டான்.

"எப்படியோ கிடைச்சுருச்சுல்ல சந்தோஷம்."

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சுரத்தில்லாமல் பதில் சொன்னார்.

"இல்ல சார்... உங்களுக்கு கொஞ்சம் கூட சந்தோஷம் கிடையாது. நீங்க சம்பளத்தை நம்பி பிழைக்கறவர் கிடை யாது. அந்த பொறுக்கியோட மாமூல்ல ஏகபோகமாக வாழ்ந்துகிட்டிருக்கிறவர். தப்பு நடந்தாதான் உங்களுக்கெல் லாம் சந்தோஷம். அமைதி திரும்பிட்டா உங்களுக் கெல்லாம் வேலையே இல்லாம போயிடும்ல... இனி மாமூலும் வராது இல்லியா?"

அய்யனார் எகிறினான்.

"தம்பி... நீ இடம் தெரியாம வந்து சினிமா டயலாக்கெல் லாம் பேசறே."

சரவணசிவம் சீற்றத்தை மெல்லக் காட்டினார்.

"வாழ்க்கைல நடக்கறதுதானே சார் சினிமாவுல வருது. நான் புகார் கொடுக்க வந்துருந்தப்போ உன் பணம் கிடைக்க நானாச்சுன்னு சொல்லியிருந்தா நான் எவ்வளவு சந்தோஷப் பட்டுருப்பேன். அத யோசிச்சீங்களா?"

"உண்மைதான்... ஆனா இந்த உலகத்துலையே அஞ்சு வருஷத்துக்கு ஒரு எஜமானனைப் பார்க்கற துர்பாக்கிய மான ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவங்க நாங்க, அதை நீயும் யோசிக்கணும்."

"அரசியல்வாதிங்களைச் சொல்றீங்களா.. அப்ப உங்களுக் குன்னு சட்டதிட்டம் வரைமுறை எதுவுமே கிடையாதா?"

"இப்படி எல்லாம் கேள்வி கேட்கறது ரொம்ப சுலபம். ஆனால் பதில் சொல்றது ரொம்ப கஷ்டம் தம்பி"

"இது சால்ஜாப், இங்க நேர்மையா இருக்க முடியாதுன்னு சொல்லாம சொல்றீங்க."

"தப்பான சராசரி அரசியல்வாதிகள் ஆட்சிக்கு வரும் வரை எங்க வரையலையும் நேர்மையா இருக்க முடியாது தான்."

"அப்ப ஏழைங்க கிடந்து தவிக்க வேண்டியதுதானே?"

"தப்பா ஓட்டுப் போட்டதுக்கு அதுதான் தண்டனை."

"இப்ப நீங்கதான் சார் சினிமா வசனம் பேசறீங்க. எலெக் ஷன்ல யாரும் ஒரு ரவுடி எம்.எல்.ஏ.வா வரணும், ஒரு கொலைகாரன் எம்.எல்.ஏ.வா வரணும்னு தேடிப்பிடிச்சு ஓட்டுப் போடறதில்லை. இவங்களுக்குப் போடுவோம் இருக் கறதுல இவர் பெட்டர். இவர் ஏதாவது நல்லது செய்ய றாரான்னு பார்ப்போம்னு நம்பித்தான் ஓட்டு போடறாங்க. ஞாபகம் வெச்சுக்குங்க."

"எப்படியோ, மக்கள் ஓட்டு போட்டு பொறுப்புக்கு வர்ற வங்க சொல்றதக் கேட்டு ஆட வேண்டியதுதான் எங்க கடமை. அது புரிஞ்சா சரி."

"ஆமா... இந்த முத்துலிங்கம் என்ன பொறுப்புல இருக் கான்னு அவனைக் கண்டுக்காம இருக்கீங்க?"

"பொறுப்புல இருக்கறவங்களுக்கு வலது கையா, இடது கையா இருக்கறவங்களும் பொறுப்புல இருக்கறவங்கதானே தம்பி. இப்ப கூட எனக்கு ஒரு தகவல் வந்தது. இந்த தொகுதி எம்.எல்.ஏ. தான் மந்திரியா இருக்காரு கூடிய சீக்கிரம் அவர் உன் வீட்டுக்கு வந்து உன்னை பாக்கப் போறதாவும், நீயும் அவர் வருவார்னு காத்துக்கிட்டிருக் கறதாகவும் எங்களுக்கு தகவல் வந்துருக்கு, அப்படி வந்து ட்டா உனக்கும் நான் கட்டுப்பட்டவன்தான். இல்லேன்னா இந்த ஸ்டேஷன்ல இப்படி ஆவேசமா பேசவிடுவேனா? ஒரு பொய்க்கேஸ் போட்டு உள்ற தள்ளிட மாட்டேன்."

சப்இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னது அய்யனாரை ஒரு வினாடி திக்குமுக்காட விட்டது.

மந்திரி வந்து பார்க்கப் போகிறார் என்பது அவனே எதிர் பார்த்திராத ஒன்று. பலமான திடுக்கிடலோடு சப்இன்ஸ்பெக் டரைப் பார்த்தான்.

"அப்படின்னு உங்களுக்கு யார் சொன்னது?"

"யார் சொன்னா என்ன நடக்கத்தான் போகுது. அப்ப அந்த மந்திரிகிட்ட சொல்லி நியாயம், நேர்மை, தர்மம், சத்தியம் இவைகளை எல்லாம் காப்பாத்தச் சொல்லணும் நீ. குறிப்பா நாங்க பரிபூரண சுதந்திரத்தோட யாருடைய குறுக் கீடும் இல்லாம செயல்பட இடம் கிடைச்சா போதும்.

அடுத்த பத்தாவது நிமிஷம் இந்த ஸ்டேஷன் செல்லுக் குள்ள அந்த முத்துலிங்கம் கோஷ்டி மட்டுமில்ல. ஊருக் குள்ள இருக்கற ஒரு கேப்மாரி கூட வெளிய இருக்க மாட் டாங்க. இங்கதான் இருப்பாங்க, யாருக்கும் இடுப்புக்கு கீழே சக்தியே இருக்காது. சப்பையை கழட்டிடுவேன்."

சரவணசிவத்திடம் ஆழமான கோபம் பளிச்சென்று தெரிந் தது.

அய்யனாருக்கும் அதற்கு மேல் அவரிடம் பேச மனம் இல்லை.

திரும்பத் தொடங்கினான்.

"ஒரு நிமிஷம்" அவர்தான் அழைத்தார். திரும்பினான்.

"ஏதோ பயங்கரமான வித்தை எல்லாம் உனக்குத் தெரி யுமாம், நீ உத்துப்பார்த்தாவே காகிதம் கூட பத்திக்கும்கற மாதிரி அந்த ரவுடிப் பசங்க சொன்னாங்க, என்னால நம்ப

முடியல. ஒருவேளை நமக்குத் தெரியாம இருக்கலாம்னு நினைச்சுக்கிட்டேன்.

அவ்வளவு வித்தை தெரிஞ்ச நீ, நேரா அவங்க கிட்ட போய் ரெண்டுல ஒண்ணு பாக்காம இங்க எதுக்கு புகார் கொடுக்க வந்தேன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

அவர் நியாயமான கேள்வியைத்தான் கேட்டார்.

அவனுக்கும் திணறியது.

கற்பனையில் கூட இப்படி எல்லாம் நடப்பதற்கு இட மில்லை என்று பல நேரங்களில் பேசுவோம். அய்யனாரும் பேசியிருக்கிறான். அதுதான் முதலில் அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அதை எப்படி இவரிடம் வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியும். மீறி விவரித்தாலும் நம்புவாரா?

சிரித்தான்.

உலகில் சிரிப்பைப்போல பலபொருள் கொண்ட ஒரு உணர்ச்சி வெளிப்பாடு எதுவும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. சரவணசிவமும் அந்த சிரிப்புக்குள் ஏதோ ஒரு ஆழ்ந்த பொருள் இருப்தாக நினைத்துக் கொண்டார். அவனும் அந்தச் சிரிப்புக்கு அர்த்தம் என்ன என்று அவர் கேட்டு விடுவதற்கு முன் கிளம்பிவிட வேண்டும் என்று கிளம் பினான்.

சைக்கிளில் அவன் ஏறிச்செல்வது வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஏட்டிடம் முணுமுணுப்பு.

"சித்து வேலை தெரிஞ்ச ஆளுங்கன்னாலே கொஞ்சம்

பித்துக்குளிங்களாத்தான் இருப்பாங்க போல இருக்கு" என்ற படியே கன்னத்திலும் போட்டுக் கொண்டார். சரவண சிவத்தை அவர் கருத்து உரசியது.

"என்னய்யா சொல்றே?"

"அது வந்துங்க சார். தம்பி சிரிச்சதுக்கு பின்னால பல அர்த்தம் இருக்குதுங்க, அதெல்லாம் நமக்கு புரியாதுங்க! இப்படித்தாங்க சிங்கம்பட்டில ஒரு சாமியார் பிச்சை எடுத்து தாங்க சாப்பிடுவார். அதுவும் எச்சி சோறு போட்டாதாங்க சாப்பிடுவார். உக்காத்திவெச்சு விருந்தே போட்டாலும் புறங் கையால தள்ளிடுவார். ஏங்க அப்படின்னா சிரிப்பாரு. அவருக்கு எச்சி சோறு போட்டவங்கல்லாம் இப்ப லட்சா திபதியா, குபேரனா இருக்காங்க, தம்பி சிரிச்சப்போ எனக்கு அந்த ஞாபகம்தாங்க வந்துச்சு."

"நீ என்ன சொல்றே, அவன் என்னை ஆழம் பாத்துருக் கான்னு நான் நினைக்கறேன். நீ புதுசா ஒரு சாமியாரைப் பத்தி சொல்லி எச்சி சோறு விருந்துன்னு குழப்பறியேய்யா."

"அப்படி இல்ல சார். அதேசமயம் ஒரு விஷயம். இனி தம்பியை அவன் இவன்னுல்லாம் மரியாதை இல்லாம கூப் பிடாதீங்க. நான் இப்ப சொல்றேன். நல்லா கேட்டுக்குங்க, இனி இந்த ஊர் எப்படி மாறப்போகுதுன்னு பாருங்க, இந்த ஸ்டேஷன்ல தம்பி காலடி பட்டுருச்சில்ல. பாருங்க உங்க இன்ஸ்பெக்டர் பிரமோஷன் ஆர்டர் இன்னிக்கே வந்தாலும் வந்துடும்."

ஏட்டு சொல்லும்போதே தொலைபேசி அலறியது. சரவண

சிவமும் காதைக் கொடுத்தார்.

காதில் என்ன விழுந்ததோ, முகத்தில் பலத்த மாறுதல் ரிசீவரை வைத்து விட்டு "யோவ்.. உன் வாய்க்கு சர்க்கரை தான்யா போடணும்" என்றார்.

"என்னங்க விஷயம்?"

"ப்ரமோஷன் ஆர்டர் ரெடியா இருக்காம். எஸ்.பி. ஆபீஸ்ல இருந்து போன்."

ஏட்டு அதைக்கேட்டு "அய்யனாரப்பா" என்றார் சிலிர்த்துப்போய்!

வசூலுக்காக பழையபடி நகைக் கடைகளுக்கு போன போது அய்யனாரைப் பார்த்து கடை முதலாளிகள் பெரிதாக கும்பிட்டார்கள்.

"அப்படி கொஞ்சம் நேரம் உக்காரு" என்று அலட்சியமாய் சொன்னவர்கள் எல்லாம் பணத்தை முதல் காரியமாய் எடுத்து நீட்டினார்கள்.

"சாமி... இன்னும் நீங்க இந்த வேலையைப் பாக்கத்தான் வேணுமா?" என்றும் கேட்டார்கள். பதில் சொல்லாமல் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு கிளம்பினான் அய்யனார்.

சிலர், "தம்பி எங்க ஞாபகமாக இதை வெச்சுக்குங்க" என்று ஒரு மோதிரம், வெள்ளித்தம்ளர் என்று நீட்டினார்கள்.

மறுத்தபோது கையில் திணித்தார்கள்.

கர்வமாகக் கூட இருந்தது. இது எதில் போய் முடியுமோ தெரியவில்லையே என்று கவலையாகவும் இருந்தது.

திரும்பும் வழியில் ஒரு இடத்தில் ஒரே கூட்டம்.

என்ன என்று பார்த்தபோது பகீர் என்றது.

போர் போடுவதற்காக தோண்டிய ஐம்பது அடி ஆழக் குழி ஒன்றில் சின்னக்குழந்தை ஒன்று விழுந்து அலறிக் கொண்டிருந்தது.

மேலே இருந்து பார்த்தபோது குழந்தையின் தலை மட்டும் தெரிந்தது. எல்லோரும் அய்யனாரைப் பார்க்க அதில் சில ருக்கு அவன் பிரதாபம் தெரிந்தது.

"தம்பி... நீங்கதான் தம்பி காப்பாத்தணும். போலீஸ்ல இருந்து எல்லாருக்கும் தகவல் கொடுத்துருக்கோம். யாரை யும் காணோம். உள்ற ஆக்சிஜன் கம்மிங்கறதால குழந் தைக்கு மூச்சுத் திணறல் வேற."

குழந்தையின் தந்தை கையைக் கட்டிக்கொண்டு அழு தார். அய்யனாரும் எட்டிப் பார்த்தான்.

"நீ நல்லா மாட்டிகிட்டேடா" என்று ஒரு குரல் அவனுக் குள் அவனை வார, சட்டென்று சாமியாரைத்தான் முதலில் நினைத்தான்.

''சாமி... என்னை நல்லா மாட்டிவிட்டுட்டீங்களே. சாமி, நான் இப்ப என்ன பண்ண?" என்று தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டான்.

சட்டென்று காதுக்குள் ஒரு மெல்லிய குரல்.

''கவலைப் படாம பக்கவாட்டுல ஒரு குழியைத் தோண்டு. அப்பப்ப காற்றை உள்ள இழுத்து குழிக்குள் ஊத்திக்கிட்டே இரு. கண்ட மூலதாரணைல மனசை முதல்ல நிறுத்து. சுத்தி இருக்கற எல்லா விஷயங்கள்ல இருந்தும் உன் கவனம் கலையட்டும்.

கண்ட மூலதாரணைல மனசுக்கு வஞ்ச நிலைல, பஞ்ச வாயுக்களையும் உள்ளிழுத்து உன்னால இப்ப உமிழ முடி யும். அதுல ஆக்சிஜன்கற உயிர் ஆதாரமான வாயுவை இப்ப உன்னால அதிகம் உமிழ முடியும். அதே சமயம் பிராணபலம் கொண்ட கார்பன்டை ஆக்ஸைடை அதாவது அபான வாயுவை உனக்குள்ள சூட்சும நாடியில நிரப்பு. அதனால் உன் கைகளுக்கு பலம் அதிகரிக்கும். அது வேகமா குழியைத் தோண்ட உதவி செய்யும்.''

அய்யனார் தனக்குள் ஒலித்த குரலைத் தொடர்ந்து உடனே செயலில் இறங்கத் தொடங்கினான். அருகில் ஒரு பெரிய இரும்புக்குழாய் இருந்தது. அதன் உட்பாகத்தில் தலையை நுழைக்கலாம் அவ்வளவு பெரிய துவாரம் இருந் தது. அந்தக் குழாயை கையில் எடுத்தவன், போர் குழிக்கு பத்தடி தூரத்தில் அதைக்கொண்டு பூமியைக் குடைய ஆரம்பித்தான்.

இரு கைகளால் குழாயைப் பிடித்துக் கொண்டு பூமியில் அதை அமுக்கினான். கூரான கடப்பாரை முனைக ளாலேயே நெம்பியும், ஆட்டியும்தான் பள்ளம் தோண்ட முடியும். ஆனால் குழாயோ அவனது பலத்தின் முன்னால்

அதற்கு அவசியமே இல்லாதபடி அப்படி பூமியில் இறங்கியது.

கூட்டமே கண்களை காதுவரை விரித்து வைத்துக் கொண்டு அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தது. அய்யனார் உடல் குளித்த மாதிரி வியர்த்துவிட்டது. ஒரு கட்டத்தில் சட்டையை கழற்றி எறிந்தவன் அப்படியே படுத்து குழிக்குள் தண்ணீரை உமிழ்வது போல காற்றை ஊதினான். ஒரு சுழல் காற்று சுழலும் இடத்தில் குப்பைச் செத்தைகள் பறப்பது போல அங்கே புழுதி கிளம்பினாலும் அவனது வாயில் இருந்து வெளியேறிய காற்று கீழே குழியில் இருக்கும் குழந்தை வரை போய் அதற்கு ஏற்பட்ட மூச்சுத் திணறலை முதலில் போக்கிற்று. துவண்டு போய் அழக் கூட இயலாத நிலையில் இருந்த அந்த குழந்தை அண்ணாந்து பார்த்தது.

திரும்பி வந்தவன் திரும்பவும் குழாயை அமுக்கி அசைத்து விட்டு சுற்றி இருப்பவர்களில் சிலரைப் பார்த்தான். அவர்கள் புரிந்ததுபோல அந்த குழியில் நெகிழ்ந்து போன மண்ணை மளமளவென்று வாரத் தொடங்கினர்.

பல வீடுகளில் இருந்து அண்டா குண்டாக்கள் எல்லாம் படை எடுத்து வந்து அவை எல்லாமும் மண்ணை வாரிக் கொண்டு விலகிச் சென்றன.

ஒரு நிமிடத்தில் ஒரு அடி என்று குழி ஆழமாகிக் கொண்டே போயிற்று. புத்திசாலித்தனமாக அதை அப்படியே வளைத்து வளைகுழியாக்கிக் கொண்டே போனான் அய்யனார்.

ராட்சஸன் ஒருவன் குழி தோண்டினால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது.

பார்ப்பவர்களிடம் மிரட்சி, ஒரு கட்டத்தில் வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் என்றே ஒருவர் கூட இல்லாமல் எல்லோரும் ஆளுக்கொரு கைகொடுக்க குழியும் குழந்தை இருக்கும் இடத்தை சமீபித்தது. இரண்டுபேர் இறங்கலாம் அளவிற்கு ஒரு மீட்டர் விட்டத்தில் தேர்ந்த ஒரு இன்ஜினியர் பல நாட்கள் முயன்று தோண்டியது போல உருவாகி விட்ட அந்த குழிக்குள், ஒரு கட்டத்தில் பொறுமையை இழந்த குழந்தையின் அப்பாவே இறங்கினார். அதன் அடிபாகத்தில் இருந்து படுத்தபடியே குழந்தையை நோக்கி கையை நீட்டினார்.

அந்தப் பெண் குழந்தையின் கொத்தான தலைபாகம் கையில் உரச முடிக்கற்றைகளை ஆவேசத்துடன் ஒன்றாகத் திரட்டி அப்படியே குழந்தையை மேலே தூக்கினார்.

குழந்தை மயங்கிவிட்டிருந்தது. காற்றும் தாராளமாகி விட்டதால் மூச்சுதிணறல் சுத்தமாக இல்லை.

எல்லோரும் கைதட்டினார்கள், ஒரு பத்துப்பேர் குளித்தது போல வியர்வையில் இருந்த அய்யனாரை அப்படியே தோளுக்குத் தூக்கி ஆரவாரம் செய்தார்கள். குழந்தை மேலே வந்த நொடி அய்யனார் குழந்தையை வாங்கி மடியில் போட்டுக் கொண்டு காதுக்குள் ஒலிக்கும் குரலுக்கு ஏற்ப இடது மூக்கு துவாரத்தால் மூச்சை உள்ளிழுத்து மெல்ல வாய் வழியாக குழந்தை முகத்தில் ஊதி அதற்கு

பிராண சக்தியை ஏற்றிக் கொண்டே போனான்.

கூட்டம் ஒரு அபூர்வ காட்சியை பார்க்கிற மாதிரி வேடிக்கை பார்த்தது. குழந்தையும் மூன்றாவது நிமிடமே கண்களைத் திறந்து விழித்தது.

அப்பாக்காரர் "தம்பி" என்று அமர்ந்திருந்த அய்யனாரை கழுத்தோடு சேர்த்துக்கட்டிக் கொண்டார். நடுவில் உய்ங் உய்ங் என்னும் சைரன் சப்தம்.

தீயணைப்புப்படை வீரர்களின் லாரியும் ஜீப்பும் அங்கே பிரவேசித்திருந்தன. திபுதிபுவென்று அவர்களும் குதித்து ஓடிவந்து சுற்றி நின்று கொண்டனர்.

வந்தவர்களில் கமாண்டிங் ஆபீசர் பொறுப்பில் இருந்தவர் குழியைப் பார்த்து பிரமித்துப் போயிருந்தார்.

"தம்பி ஒரு ஆளா குழியைத் தோண்டி குழந்தையை காப்பாத்திட்டாரு. நாங்கள்ளாமும் ஒத்தாசை பண்ணோம். ரியலி இது ஒரு மிராகிள், ஒண்டர்." என்று ஒருவர் ஆபீசரிடம் விளக்கினார்.

"இப்படி ஒரு குழியை இவர் ஒருத்தரே தோண்டினரா?"

"ஆமாம்... அதுவும் அதோ கிடக்குது பாருங்க அந்த குழாயால..."

குழாயைப் பார்த்த ஆபீசர் அதை நெருங்கிச் சென்று பார்த்து வியப்பை நெற்றியில் தேக்கினார்.

"நோ...இட்ஸ் இம்பாசிபிள்..நம்பறா மாதிரி சொல்லுங்க.." என்றார்.

"அதான் சொல்றோமே.. இட் வாஸ் எ மிராகிள். கைய பிசைஞ்சுகிட்டு நின்னப்போ தம்பி காட்டின வேகம் அசாத் யம். அவர் சாமான்ய மனுஷன் இல்ல. அவருக்குள்ள யானை பலம் இருக்கு. புத்தியிலையும் அவர் ஒரு சூரியன். அப்பப்போ காத்தை ஊதி ஆக்சிஜனும் சப்ளை செஞ் சாரு."

"எப்படி.. எப்படி? பத்துபேர் இடைவிடாம ஒரு பொக் லைனரோட சேர்ந்து போராடினாலே கிட்டத்தட்ட ஐம்பதடி ஆழமுள்ள இந்த குழியைத் தோண்ட பத்துமணி நேரம் ஆகும். ஆனா ஒரு மணி நேரத்துல தோண்டியிருக்கீங்க. நம்ப முடியல.."

"ஆனா நம்பித்தான் சார் ஆகணும். எல்லார்கிட்டேயும் கேட்டுப் பாருங்க."

அவர்கள் சொல்ல ஆபீசர் நெற்றியை தேய்த்துக் கொண் டார். அய்யனார் எழுந்து கையை உதறிக்கொண்டு அவிழ்த்துப் போட்டிருந்த சட்டையை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆபீசர் அவனை நெருங்கி குலுக்குவதற்காக கையை நீட்டினார். அவனோ களைப்போடு சிரித்தான்.

பளிச் பளிச்சென்று ஃப்ளாஷ்கள் வேறு.

பத்திரிகைக்காரர்களும், லோக்கல் டிவி சேனல் கேமராக் காரர்களும் முண்டியடித்தனர். ஒரு டிவி, பேட்டியாளர் அய்யனார் முன் மைக்கை நீட்டினார்.

"சார்... இது மனுஷசக்தியா, இல்லை வேற எதாவதா?" கேள்வி கேட்டார்.

"மனுஷங்ககிட்ட இருந்து வெளிப்படற சக்தி மனுஷ சக்தி இல்லாம வேற என்ன?''

"இல்ல.. உங்ககிட்ட அபூர்வ சக்தி இருக்கறதா கேள்விப் பட்டோம். இது அதோட வேலையா?''

"என்கிட்ட ஒரு அபூர்வ சக்தியும் இல்ல. உங்ககிட்ட இருக்கற, இவர்கிட்ட இருக்கற, அதோ அவர்கிட்ட இருக் கற சக்திதான் என்கிட்டையும் இருக்கு."

"எப்படி எப்படின்னு விளக்கமா சொல்ல முடியுமா?"

அந்தக் கேள்விக்கு பதில் அவன் காதில் ஒலித்தது.

"போக வாழ்க்கையை விட்டு யோக வாழ்க்கைக்கு எல்லாரும் திரும்புனா இரு ரொம்ப அல்பம்னு சொல்லு.''

அய்யனாரும் சொன்னான்.

''யோக வாழ்க்கைன்னா என்ன.? விளக்கமா சொல்ல முடியுமா?''

அதற்கும் பதில் காதில் ஒலித்தது.

"ஒரு மனுஷன் தன் சக்தி எவ்வளவுன்னு தெரிஞ்சுக் கறதே இல்லை. தெரிஞ்சிக்கணும்னா மனசு கட்டுப்படணும், உடம்பு புரியணும்னு சொல்லு."

அவனும் அதையே திருப்பிச் சொன்னான்.

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க... எல்லாரும் யோகாசனம்

கத்துக்கணும்கறீங்களா. யோகாசனம் பண்ணினா மனுஷ னுக்கு அபார பலம் வந்துடுமா?"

"யோகாசனம் பண்ணினா உடம்பு முதல்ல கட்டுப்படும், அப்புறம் வலுப்படும். அதற்குப் பிறகு சூட்சுமங்கள் புரியும். பெரிய பாறையை இரண்டு கடப்பாறையால நெம்பு கோல் தத்துவப்படி அசைக்கற மாதிரி பல சூட்சமங்கள் அதனால் தெரிய வரும்."

"இல்லையே... எவ்வளவோ யோகாசனம் பண்றவங்க சராசரி மனித சக்தியோடதானே இருக்காங்க. அவங்க அதிகம் நோய்களால தாக்கப்படறதில்லேங்கறது மட்டும்தான் நிரூபணமாயிருக்கு. ஆனா யானை பலமெல்லாம் அவங்க ளுக்கு இருக்கறதா தெரியலியே."

"இங்க நீங்க யானைபலம்னு சொல்றது ஒண்ணும் நிஜ மான யானைபலம் இல்ல. ஒரு குழியைத் தோண்டினதை இப்படி உலகமகா அதிசயமா நீங்க பார்க்கவும் தேவை இல்லை. களைப்பே இல்லாம இடைவிடாம வேலை செய்து முடிச்சதால அப்படி தெரியவந்துருக்கு. அதுக்காக ஒரு மலையை தூக்க முடியுமான்னுல்லாம் யுக்தியா கேட்கக் கூடாது.

அதேசமயம் யோகத்தால மலையை தூக்கவும் முடியும். அதுக்குத் தகுந்த மாதிரி உடம்பு பெருசாகணும். அதாவது விஸ்வரூபம் எடுக்கணும். விஸ்வரூபம் எடுக்க பஞ்ச பூதங்க ளோட உதவி அவசியம். பஞ்ச பூதங்களை நாம கட்டுப் படுத்தி ஆளக் கத்துக்கிட்டா அது சாத்யம். இதைத்தான்

ராமாயணத்துல அனுமன் செய்தான். சஞ்சீவி மலையையும் சாதாரணமா தூக்கிட்டுப் பறந்தான். பாரதத்துல கண்ணன் கோவர்த்தன கிரியை ஒரு சுண்டு விரலால் தூக்கி ஆடு மாடுகளைக் காப்பாத்தினதும் இந்த அடிப்படையிலதான்.

அதை மாயாஜாலம்னும், தெய்வ சக்தின்னும் நம்ம புத்தி சொல்றதெல்லாம் ஒருவித அவசரம். அப்படிப் பார்த்தா உள்ளங்கைல அடங்கிடற ஒரு அணுகுண்டு ஒரு நாட் டையே அழிக்கறதும் மாயாஜாலம்தான்.

ஒரு மைப்புள்ளி அளவுள்ள சின்ன விதைல ஒரு ராட்சஸ சைஸ் மரம் ஒளிஞ்சிருக்குங்கறதும் மாயாஜாலம் தான்."

அய்யனார் ஒரு மேடைப் பேச்சாளன் போல சொல்லிக் கொண்டே போனான். கூட்டம் ஆர்ப்பரித்தது.

ஆபீசர் விக்கித்துப் போயிருந்தார்.

முக்காலே மூணு வீசம் பேர் அவன் காலில் விழுந்து கும்பிட்டனர். சில பெண்கள் ஓடிவந்து ஆரத்தி கழித்தனர்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சரவணசிவமும் வந்திருந்தார். தூர நின்ற நிலையில் அவன் விளக்கங்களையும் கேட்டிருந்தார்.

இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். இவன் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது. ஆனால் அதைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்திதான் இல்லை. உலகில் விளங்காத புதிர்கள் எவ்வ ளவோ, இவன் அவைகளை விளங்கிக் கொண்டவன். விளங்காதவரை ஒன்றை பொய் என்றும், மாய்மாலம் என்

றும், அசாத்யம் என்றும், கற்பனை என்றும் சொல்வதுதான் மனித இயல்பு.

விளங்கி விட்டாலோ அதை சர்வசாதாரணமாக கையாள் வதும் அதே மனித இயல்புதான். முதன்முதலில் நீராவி ரயில் எஞ்ஜின் பெட்டிகளுடன் ஊருக்குள் பிரவேசித்த போது அதைப்பார்த்து இரும்பு ராட்சஸன் என்று சொன்ன வர்கள்தானே இவர்கள்? அதே ரயிலில் இன்று வெடி குண்டு வைத்தும், கண்டதைக் கிறுக்கியும் சர்வசாதார ணமாக நினைப்பவர்களும் இவர்கள்தானே.

ஒரு சக்தி மெய்ஞானத்தில் இருக்கும்வரைதான் மதிப் போடு பார்க்கப்படுகிறது.விஞ்ஞானத்திற்குள் வந்து விளங்கி விட்டாலோ அல்பமாகிவிடுகிறது. டாய்லெட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டு செல்ஃபோனில் பேசுவதெல்லாம் பிறகு எதோடு சேர்த்தியாம்?

அய்யனார்... நீ விளங்காத அந்த உயரத்திலேயே இரு. எதையும் விளக்கி விடாதே... விளக்கினாலும் இந்த முட்டாள் கூட்டத்துக்குப் புரியாது. எனக்கும் புரியவில்லை தான். புரியவும் வேண்டாம். புரிந்தால் அல்பமாகிவிடும்?

தனக்குள் தீர்மானங்களுக்குள் வந்தவர் கூட்டத்தை பிளந்துகொண்டு அய்யனாரை நெருங்கினார்.

கேள்விகளால் அடுக்கி அவனைக் குடைந்து கொண்டி ருந்த பத்திரிகையாளர்களையும்,டிவிக்காரர்களையும் பார்த்து தூரப்போகச் சொன்னார்.

"தம்பி களைப்பா இருக்காரு... எல்லா கேள்விகளையும்

அப்புறமா வெச்சுக்கலாம். போங்க... போங்க.." என்று தள்ளினார்.

"நீங்க வாங்க தம்பி" அவனை இழுத்துக் கொண்டு ஜீப்பை நோக்கி நடந்தார்.

அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு மூலையில் கணேசனும் இருந் தான். அவன் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர். சாமியார் சொன்னது அவன் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டி ருந்தது.

"நீதான் இனிமே குரு.. போ.. எல்லாம் தன்னால புரியும். எல்லா வழியும் தானாத் தெரியும். போ.. போ..''

அவர் துரத்தியது இதற்குத்தானா? இந்த அங்கீகாரத்துக் குத்தானா?

அவனுக்கு ஏக்கமாகக்கூட இருந்தது.

''சாமி அவனை உங்களுக்கு காட்டியவன் நான். ஆனா என்னை விட்டுட்டீங்களே. என் மேல மட்டும் என்ன கோபம்?"

மனதுக்குள் உருகி அழுதான்.

சாமியாரிடமே போய் இதைக் கேள்வியாகக் கேட்டால் என்ன என்று கூட தோன்றியது.

கிளம்பிவிட்டான்!

8

ஒவ்வொரு உயிருமே பஞ்ச பூதக்கலவைதான். செடி கொடிகளில் இருந்து புழு பூச்சி முதல் ஆண் பெண்ணாய் அருகிப் பெருகியிருக்கும் மனிதர்கள் வரை அவ்வளவு பேருமே பஞ்ச பூதக் கலவைகளாலும், அந்த பூதங்களின் ஒத்துழைப்பாலும் ஜீவிப்பவர்கள்.

இந்த பூதங்களில் ஒளியும் காற்றுமே முதல் பிரதானம். இவை இரண்டின் ஊடகமான வெளி அடுத்ததாகவும், பூமியும், நீரும் இந்த ஊடகத்தில் கண்ணுக்கு புலப்படும் அம்சங்களாகவும் உள்ளன.

பஞ்ச பூதக் கலவையால் உண்டான உயிரிகளில் மனிதனே மனம் என்னும் அதிசயமான ஒன்றால் சிந்திக்கும் ஆற்றல் மிக்கவன். இந்த ஆற்றலால் இவன், தான் யார் என்பதை அறிவதோடு, தன்னை இயக்கும் இயற்கையையும் புரிந்து அதையே ஒரு கட்டத்தில் ஆட்சி செய்யவும் முயல்கிறான்.

ஒரு வகைப்படி பார்த்தால், பஞ்சபூதங்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆட்சி செய்து கொள்ளுதல் என்றும் அதைக் குறிப்பிடலாம்.

அப்படி ஆட்சி செய்ய, அறிதல் முதல் தேவை. இந்த அறிதல் அவ்வளவு சுலபத்தில் வராது. எவர் ஒருவர் பஞ்ச பூதங்களை நேராகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ புரிந்து ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கே இது நேரும்.

இந்த ஆராதிப்பால் விளைவதுதான் புண்ணிய கர்மம்,

அந்த புண்ணிய கர்மமே அறிதலாகி பின் ஞானமாகி அனைத்தையும் புரிய வைக்கும்.

எனவே ஞானம் சார்ந்த கல்வியை அடைய விரும்பு கின்றவர்கள் அதற்கு எதிரான சிந்தனைகளில் இருந்து முதலில் விடுபட வேண்டும்.

அல்லாதவரை அற்ப அறிவாற்றலோடு மனித சக்தியைக் கூட ஒரு எல்லைக்குள் அடக்கிப் பார்த்து கர்வம், இறுமாப்பு இவற்றால் மிகச் சுருங்கிப்போய் விடும் மனித வாழ்க்கை,

இன்றைய உலகில் இப்படிச் சுருங்கிய மனித வாழ்க்கை நடத்துபவர்களே அனேகர்.

விரிந்த இயற்கையையே ஆட்டுவிக்கிற ஆற்றல் உடையோர் மிகச் சிலரே. அவர்களையும்கூட சுருங்கிய மனித வாழ்வின் ஆசாபாசங்கள் பல சமயங்களில் அழித்து விடுகின்றன!

சாமியார் மூட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

கணேசன் வந்து நிற்கவும் புன்னகைத்தார்.

"என்ன சாமி... கிளம்பிட்டீங்களா?"

"ஆமாம்ப்பா...உனக்கு இதுதான் ஊர்.ஆனா ஆண்டிக்கு உலகமெல்லாம் ஊராச்சே."

"எங்க சாமி போறீங்க?"

"எனக்கென்னப்பா,கால் போன இடம். மனுஷங்க மதிச்சு, கூப்பிடற இடமெல்லாம் போய்கிட்டே இருக்க வேண்டியது தானே?"

"நீங்க எங்க வேணா போங்க சாமி. ஆனா எனக்கு ஒரு பதிலைச் சொல்லிட்டு போங்க."

"என்னப்பா?"

"என் நண்பன் அய்யனார் இப்ப நீங்க சொன்ன மாதிரி இந்த ஊருக்கே குருவாகிக்கிட்டு வரான்.அவன் தொலைச்ச பணமும் திரும்பக் கிடைச்சிடுச்சு. அவன் வரையில எல் லாமே மாறிடிச்சு. மதிப்பு மரியாதை தேடி வருது, மந்திரி கூட வந்து பார்க்கப் போறாருன்னுல்லாம் காதுல விழுறது. சந்தோஷமா இருக்கு."

நான் என்ன பாவம் பண்ணேன் சாமி. என்னை ஏன் நீங்க இப்படி ஒரு குருவா,ஊர் மதிக்கிறவனா ஆக்கலை?"

அவன் குரலில் கோபமும் துக்கமும் கலந்து கிடந்தது.

"அதுவா... அவனைப் பார்த்து உனக்கும் பொறாமை வந்துருச்சா?"

"தப்பு சாமி. இது பொறாமை இல்ல. அய்யனார் அப்படி ஆனதுல எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சிதான். நான் ஏன் அப்படி ஆகலைன்னுதான் கேட்கறேன்."

"எப்படி?"

"என்ன சாமி கேள்வி இது. அவன் இப்ப நீங்க செய்யற சாகசங்களை எல்லாம் செய்யறான் சாமி. ஊரே கையெ டுத்து கும்பிடுது."

"நீயும் சாகசமெல்லாம் பண்ணணுமா?"

"அதுக்கு ஆசைப்படறது தப்பா சாமி."

"ஒரு வீட்டுக்கு ஒரு விளக்குமார் போதும்னு நினைச்சேன். நீயும் விளக்குமாராக ஆசைப்படணுமா?"

"என்ன சாமி சொல்றீங்க?"

"என்னையே நான் அவனோட சிஷ்யன்னு சொன்னதை நீ கவனிச்சே தானே?"

"ஆமாம்."

"அது ஒண்ணு உனக்கு புரியலையா?"

"அது உங்க தன்னடக்கம் சாமி."

"புடலங்கா... எல்லாத்துக்கும் கர்மம் இடம் கொடுக் கணும்ப்பா.."

"என்ன சாமி சொல்றீங்க?"

"உனக்கு இப்ப சொன்னா புரியாது. இருந்தாலும் சொல் றேன். இந்த உலகத்துல எல்லா பெண்களும் ஆண்களும் நிர்வாணமாகவே இருந்தா காதல், காமம் இதுக்கெல்லாம் இடம் இருக்குமா?"

"நான் ஒண்ணு கேட்டா நீங்க ஒண்னு சொல்றீங்களே?"

"பதில் சொல்லு, மூடி இருக்கற வரைதானே ஒரு விஷ யத்தை பார்க்கத் துடிப்போம்."

"ஆமாம். எல்லாரும் நிர்வாணமா இருந்தா கவர்ச்சி ஏது. ஆசாபாசம் ஏது?"

"அப்ப அங்க ஆசாபாசங்கள் செத்து மனுஷனும் மிருகங்கள் போல பசிக்கு உணவு சாப்பிடற ஒரு மிருகமா

தானே இருப்பான்?"

"நிச்சயமா.."

"சில யோக ரகசியங்களும் அப்படித்தான். அதை பயன் படுத்தற ஒரு மனுஷன் பயன்படுத்தத் தெரியாத மனிதக் கூட்டத்துக்கு நடுவுல தெய்வமாகி ஒரு உயரத்துக்குப் போயிடுவான். அதன் பிறகு அவன் இறங்க நினைச்சாலும் அந்த உயரத்துல இருந்து இறங்க முடியாது.

பெரிய பெரிய வெற்றிகளை அடைஞ்சவங்ககிட்ட போய் கேளு. அவங்க சொல்வாங்க எந்த வெற்றியால் நான் அறியப் பெற்றேனோ, அது என்னை தினம் விழுங்கிக்கிட் டிருக்கு. அதுக்கு மேல் ஒரு வெற்றியை நான் அடைஞ்சா தான் எனக்கு பேர் புகழ் அதுக்கு கீழ் ஒரு அங்குலம் குறைஞ்சாலும் என்னை பெரிய தோல்வியாளனா இந்த உலகம் நினைக்குது. அதை என்னால தாங்கிக்க முடிய லைன்னு சொல்வாங்க."

"சாமி... நீங்க சொல்றது புரியற மாதிரியும் இருக்கு. புரியாத மாதிரியும் இருக்கு."

"அதான் ஆரம்பத்துலையே சொன்னேனே உனக்கு புரியாதுன்னு. நீ புரிஞ்ச மாதிரியும் இருக்குன்னு சொல்ற தெல்லாமும் பொய்தான். உனக்கு இது இப்ப புரியாது. ஏன்னா... பல புரிதல்கள் வார்த்தையால் சொல்றதுல இல்லைப்பா."

"முடிவா என்ன சொல்றீங்க?"

"அவன் பாவம் அவன் அப்படி ஆனான். நீ நல்லவன். உன்னைக் கெடுக்க நான் விரும்பலை."

"அவன் ஊரே போற்றுகிற அளவுக்கு சாகசம் செய்யற வனா, ஒரு குருவா மாறினது பாவமா?"

"அதான் விளக்குமார்னு சொல்லிட்டேனே. குப்பையை கூட்டற விளக்குமாரா இருக்கறது உயர்ந்ததா. இல்லை அதைக் கூட்டறவனா இருக்கறது உயர்ந்ததா?''

"இப்படிக் கேட்டா... கூட்டறவனா, விளக்குமாரை பயன் படுத்தறவனா இருக்கறதுதான் உயர்வு"

"இதைத்தான் மனுஷ புத்திங்கறது. உண்மைல பெருசு, சிறிசு, உயர்வு, தாழ்வுன்னு எதுவுமே கிடையாது."

"போதும் சாமி, எனக்கு வெட்டு ஒண்ணு துண்டு ரெண் டுன்னு பதில் சொல்லுங்க."

"சொல்றேன். ஒரு வகைல நான் கூட சுயநலம் உள்ள ஒருவன்தான். அதனாலதான் உன் நண்பனையே குரு வாக்கி இந்த ஊரைக் கட்டுப்படுத்தினேன். ஏன் நான் அதை நேராவே செய்திருக்கலாம். இங்கேயே இருந்து இந்த ஊரை, பக்கத்து ஊரை, என் இந்த உலகத்தையே ஆட்டிப் படைக்கலாமே?''

"ஆமாம் சாமி. ஏன் நீங்க அப்படி செய்யலை?"

"நீதான் முந்தி சொன்னியே. தன்னடக்கம்னு."

"இல்ல,தப்பா சொல்லிட்டேன். ஏதோ காரணம் இருக்கு."

"அது உனக்குத் தெரியணும்னா உன் நண்பனை உத்துக்

கவனி"

''எதுக்கு?''

"கவனி... உனக்குப் புரியும்."

"அப்பவும் புரியலேன்னா..."

"அப்போ வா... வந்து கேள்... பதில் சொல்றேன். இப்ப நான் கிளம்பட்டுமா?"

''சாமி...''

"நிச்சயமா திரும்ப சந்திப்போம். அப்ப நீ இப்படி கேள்வி கேட்கமாட்டே, என்னைப் பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர்தான் வடிப்பே."

அவர் பதிலோடு தனது சிறிய பெட்டியை மூடினார்.

அதையும் ஒரு எளிய விசுவாசி வந்து தூக்கிக் கொண் டார்.

"நான் கிளம்பறேன். உன் நண்பனை ஜாக்ரதையா பார்த்துக்கோ."

சாமியார் சாதாரணமாக சொல்கிற மாதிரியும் இருந்தது. கொஞ்சம் எச்சரிக்கிறார் போலவும் இருந்தது.

மூன்று மாதம் கழிந்துவிட்டது.

அய்யனார் இப்போது சைக்கிளில் போவதில்லை.

கார்தான்!

அவனும் நிறைய மாறி விட்டான்.

காவி ஜிப்பா. வேட்டி, கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி விரல் களில் நவரத்ன மோதிரங்கள்.

ராஜ்குரு என்கிற பட்டம் வேறு. எம்.எல்.ஏ., மந்திரிகள் எல்லாம் அவனுக்காகக் காத்திருந்து சந்திக்கிறார்கள்.

கணேசன் போனால் உடனே பார்க்க முடிவதில்லை.

அதனால் பல தடவை அவனைப் பார்க்காமலே திரும்பி யிருக்கிறான்.

கொட்டமடித்த ரவுடிகள் எல்லாம் முன் போல தண்டல் வசூல், திருட்டு முதலியனவைகளில் ஈடுபடுவதில்லை. அய்யனாரின் ஆஸ்ரமத்துக்கு அவர்கள் காவலர்களாகி விட்டனர். முத்துலிங்கம்தான் அய்யனாரின் பிரதான சிஷ் யனே... தாதா முத்துலிங்கம் இப்படி அடியோடு மாறு வான் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அதை நல்ல மாற்றம் என்று சிலரும், எல்லாம் வேஷம் என்று பலரும் சொன்னார்கள்.

எது உண்மை, எது நிஜம்! என்பது கடவுளுக்கே வெளிச்சம். கனேசன் இன்று அய்யனாரைப் பார்த்தே தீரு வது என்கிற வெறியில் இருந்தான்.

முத்துலிங்கம் அவனை சுலபத்தில் உள்ளே விடுவதாக இல்லை.

"முத்துலிங்கம்! நான் வந்துருக்கேன்னு போய் அய்யனார் கிட்டே சொல்லு. சொன்னா அவன் என்னைக் காக்க வைக்க மாட்டான்."

''உய்.. இது சன்னிதானம்! இங்கு யாரா இருந்தாலும் வரிசை தான். இனி அய்யனார்னு சாமியை பேரெல்லாம் சொல்லிக் கூப்பிடற வேலை வேண்டாம். சாமி இப்ப ராஜ குரு."

"இதோ பார்... அவன் ராஜகுருவானதே என்னாலதான். போய் சொல்லு."

"இப்படிப் பேசினா இந்த ஆஸ்ரமம் பக்கமே நீ வர முடியாமப் போயிடும்."

முத்துலிங்கம் நான் இன்னும் மாறாத அதே பழைய ரவுடி என்கிற மாதிரி பேசினான். கணேசனுக்குப் புரிந்து விட்டது. அதேசமயம் ஒரு பணக்கார பெண்மணி பட்டுச் சேலை சரசரக்க உள்ளே போனாள். உள்ளே போகும்போது ஒரு பெட்டியோடு போனவள் திரும்பும்போது வெறும் கையோடு திரும்பினாள். கணேசன் உட்கார்ந்து கொண்டே இருந்தான். அய்யனாரின் சகோதரிகள் சுசீலா, சகுந்தலா, விமலா மூவரும் ஒரு படகுக் காரில் வந்து இறங்கினார்கள். பட்டுப்புடவையில் தேவதைகளைப் போல இருந்தார்கள். கணேசனைக் கூட யாரோ ஒரு மூன்றாம் மனிதனைப் பார்க்கிற மாதிரி பார்த்தார்கள்.

"அக்கா, என்னைத் தெரியல?'' அவர்களிடம் வாய் விட்டுக் கேட்டுக்கூடப் பார்த்தான்.

"கணேசன்தானே... ஏன் தெரியாம என்ன குருஜியை பார்க்க வந்திருக்கியாக்கும்?" என்றபடியே அவனைக் கடந்தும் போனார்கள்.

கணேசனுக்கு இதயத்தில் குத்தியது.

"கடவுளே இது என்ன இப்படி ஒரு மாற்றம், கிழிசல் புடவையில் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள போராடிய வர்களா இப்படி?''

விக்கித்து விதிர்த்து குமுறிப் போனான்.

கடைசி வரை முத்துலிங்கம் அவனை உள்ளே அழைக்க வேயில்லை.

நல்லவேளை, கன்னியம்மாள் கண்ணில் பட்டாள். அவள் சாதாரணமாகத்தான் இருந்தாள். கணேசனைப் பார்த்தவள் ஓடிவந்தாள். "கணேசா நல்லா இருக்கியா?" என்று விசாரிக்கவும் செய்தாள்.

"அம்மா... உங்களுக்காவது என்னை விசாரிக்கணும்னு தோணிச்சே..."

"ஏம்ப்பா.. ஒரு மாதிரி பேசறே. அய்யாவைப் பார்க்க முடியலையா?"

"விடமாட்டேங்கறாம்மா... அந்த தடியன்."

"நீ எல்லாம் எதுக்குப்பா இங்கு வரே... வா போகலாம்."

அவள் அவனை வேறு எங்கோ அழைத்தாள். அவனும் கிளம்பினான்.

"அம்மா... என்னம்மா இதெல்லாம்?"

நடந்தபடியே கேட்டான்.

"எல்லாம் உன்னால வந்த வினை. நல்லா இருந்தவனை

ராஜ குருவாக்கின புண்ணியவான் நீதானே?"

"இல்லம்மா... இப்படி எல்லாம் ஆகும்னு எனக்குத் தெரியாதும்மா. சத்யமா தெரியாது."

"எது எப்படியோ, அடிச்சு பிடிச்சு பொழைச்சு கிட்டிருந்த வங்களுக்கு அடிக்காம பிடிக்காம ஏமாத்தி பொழைக்க ஒரு வழி கிடைச்சிருக்கு. அய்யனாருக்கும் அது பிடிச்சுப் போச்சு.

நாம கஷ்டப்பட்டப்போ யாரும்மா உதவி செய்தாங்க. இது மோசமான சமூகம்மா. இவங்களை எல்லாம் தினம் கால் விழ வெச்சு ஏமாத்தியே கொல்லணும், தப்பே அதுல இல்லைன்னு தத்துவம் பேசறான்.அவன் அக்காங்களும் அதுல தப்பில்லைங்கறாங்க எங்கெங்கிருந்தோ பொட்டி பொட்டியா பணம் வருது. இவனும் இந்த பூஜை, அந்த பூஜைன்னு உலகத்துல இல்லாத பூஜை எல்லாம் பண்றான்.

நல்ல பையனா இருந்தவரை நாய்கூட மதிக்கலை. இப்ப ஒண்ணாம் நம்பர் பித்தலாட்டக்காரனாயிட்டான். ஆனா ஊரே ராஜகுருங்குது. அய்யனார் சொல்றது வாஸ்தவம் தான்னும் தோணுது. பேராசை பிடிச்ச ஜனங்களுக்கு நல்லது கெட்டது தெரிய மாட்டேங்குது. என்னை என்ன செய்யச் சொல்றே?" என்று பெருமூச்செறிந்தாள் கன்னி யம்மாள்.

"அம்மா சாமி அவனுக்கு சில சக்தியை பார்வை யாலேயே கொடுத்தது இப்படி நடந்துக்கறதுக்காக இல்லை. சமூக குற்றத்தைத் தடுக்க."

"இவனும் திருத்தறதாதாம்ப்பா சொல்றான்... ஏமாத்தித் திருத்தறதுன்னு ஒரு வழி இருக்காமல்லே?"

"ஏமாத்தினா சக்தியெல்லாம் போயிடும்மா... அது பயன் படாது.''

"அதை அவனே ஒத்துக்கறானே. முந்தி எல்லாம் காதுக் குள்ள ஒரு குரல் கேட்கும்மா. அது சொல்ற மாதிரி நடப் பேன். இப்ப கேட்க மாட்டேங்குது. ஆனா நான் இதை வெளிய சொல்ல முடியாது. ஊர் நம்பாது, ஒரு வேளை ஊர் நம்பினாலும் ரவுடிப் பசங்க விடமாட்டாங்க. சக்தி இல்லேங்கறது தெரிஞ்ச நிமிஷம் கொலை பண்ணிப் போட் டுருவாங்கன்னு சொல்றான்."

"அப்ப இப்படியேதான் இருக்கப் போறானா?''

"வேற வழி... உன்கிட்ட சக்தி இருக்கிறது தெரிஞ்சா இவங்க உன்னையும் அவன் மாதிரி ஆக்கிடுவாங்க."

"இல்லம்மா. நான் மாறமாட்டேன். நான் மாத்தறவன்மா. மாறுகிறவன் கிடையாது."

"இதைவிட சத்தம்போட்டு பேசினவன் அய்யனார்.ஆனா பணம் காசு, பதவி, சுகம் எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா மாத்திடிச்சு. நான் சொல்றேன் தம்பி. அபூர்வ சக்திங்கறது மண்ணுக்குள்ள மறைஞ்சிருக்கிற வேர் மாதிரி இருக்கணும். வெளிய தெரியவே கூடாது. தெரிஞ்சா மரமும் தழைக்காது. வேருக்கும் வேலை இல்லாம போயிடும்."

"அம்மா..."

"போப்பா, நீயாவது ஏமாறாம உன் வழியில போ, இனி எந்த சாமியாரையும் பார்க்காதே. யார் கருணையும் நமக்கு வேண்டாம். நாம நாமளா இருப்போம்."

கன்னியம்மாள் அவன் பொட்டில் உறைக்கிற மாதிரி பதில் சொன்னாள். கடைசியாக சாமியார் சொன்னது ஞாப கத்தில் வந்தது. இப்படி என்னை ஆக்க விருப்பமில்லாமல் தான் அவர் அய்யனாரை ஆட்கொண்டிருக்கிறார். அந்தக் கருணையை சந்தேகித்து விட்டோமே. இறுதியாக அவர் சொன்னது ஞாபகத்தில் மின்னியது.

அடுத்த முறை நீ என்னை சந்திச்சா கேள்வி கேட்க மாட்டே. ஆனந்தக் கண்ணீர்தான் வடிப்பே என்றாரே.

எவ்வளவு பெரிய உண்மை? அவன் கண்களில் இருந்து அப்போதே ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக ஆரம்பித்தது.

"சாமி..'' மனதுக்குள் அவரை நினைத்துக் கொண்டு கைகளைக் கூப்பினான்.

ஆனால் கன்னியம்மாளுக்கு மட்டும் அவனது கை கூப்பலுக்கு காரணம் தெரியவில்லை.

முற்றும்

தமிழ்நேசன் மின்நூலகம்

www.tamilnesan1981.blogspot.in